

Hồi 20

Đi Tìm Vật Báu

Nghe xong câu chuyện Chu Đức Ân vừa kể, Kim Ngang Tiều cũng cảm thấy thắc mắc vô cùng. Chàng liền hỏi:

- Chu lão tiền bối có nhận thấy bọn võ lâm cao thủ vây công Chu gia trang thuộc môn phái nào không?

Chu Đức Ân suy nghĩ một lát rồi đáp:

- Lão phu đã để ý nhận xét điều này, nhưng bọn vây công đó cố ý muốn giấu tung tích, nên tên nào tên nấy đều sử dụng nhiều loại võ công thông thường của các phái như Hoa Sơn, Không Động, Thiếu Lâm, để giấu bản môn võ công của chúng.

Kim Ngang Tiều nói:

- Chu lão tiền bối, cứ xem bọn vây công ở tử điểm hôm nay thì chúng thuộc nhiều môn phái khác nhau, ở nhiều nơi đến.

Chu Đức Ân gật đầu thở dài:

- Bọn vây công hôm nay khác hẳn bọn tấn công Chu gia trang đêm hôm trước. Lão phu không ngờ có nhiều cao thủ kéo đến như vậy. Chẳng lẽ có kẻ nào manh tâm loan truyền tin có báu vật của phái Côn Luân để cao thủ các môn phái tìm đến hãm hại ông cháu lão phu hay sao?

Kim Ngang Tiều càng tỏ vẻ thắc mắc:

- Việc Hoàng Sơn Nhất Kiếm Chu Đại Hải năm xưa đem các di vật của phái Côn Luân về ẩn cư ở Chu gia trang vốn là việc bí mật, tại hạ không hiểu tại sao những nhân vật bên ngoài lại biết được như vậy, Việc này trừ phi người nhà tiết lộ ra...

Chu Uyển Thanh vẫn ngồi bên đống lửa nghe chuyện liền nói góp vào:

- Mới đầu tôi đã nghi ngờ Lăng thị dò biết được chuyện này rồi nói ra ngoài, nhưng sau xét không phải vì Lăng thị không biết võ công làm sao biết được những di vật của ông nội tôi để lại?

Chu Đức Ân thở dài:

- Chỉ thương hại cho Lăng thị bị kẻ gian bắt đi, chắc hẳn để tra khảo nơi giấu những báu vật. Nhưng Lăng thị không biết nơi để, làm sao cung xưng ra được. Không biết chừng Lăng thị bị chúng hãm hại rồi cũng nên. Lão phu thật hổ thẹn, không cứu nổi cháu dâu khỏi thảm họa này.

Kim Ngang Tiều vội tìm lời an ủi và bảo ông cháu Chu Đức Ân đi ngủ tạm cho đỡ mệt, còn chàng thức canh cho hai người ngủ. Khoảng nửa đêm hôm đó, trong lúc Kim Ngang Tiều ngồi tĩnh tọa di dưỡng tinh thần, bỗng Chu Uyển Thanh thức giấc lồm cồm bò dậy và đến gần bên chàng khẽ nói:

- Kim thiếu hiệp hãy nằm nghỉ một lát, để tiểu đệ thức canh từ giờ đến sáng.

Kim Ngang Tiều thấy Chu Uyển Thanh ân cần săn sóc mình như vậy cũng phải cảm động. Chàng gật đầu mỉm cười và dặn Chu Uyển Thanh nếu thấy gì lạ hãy đánh thức chàng ngay, đoạn nằm lên đồng lá cây và ngủ luôn một giấc.

Khi Kim Ngang Tiều tỉnh dậy thì trời đã tảng sáng. Chàng nhìn sang bên thấy Chu Đức Ân vẫn nằm ngủ, hơi thở đều đều nên yên lòng.

Đột nhiên Kim Ngang Tiều thấy một thiếu nữ từ ngoài bước vào, làm chàng giật nảy người đứng phắt ngay lên, lớn tiếng hỏi:

- Cô nương...

Kim Ngang Tiều chưa nói hết lời thì thiếu nữ đã nhoẻn miệng cười:

- Kim thiếu hiệp không nhận ra được tiểu muội hay sao?

Kim Ngang Tiều đứng chết sững. Giọng nói của thiếu nữ, chàng không lạ gì, vì đó là giọng nói thanh thanh của Chu Uyển Thanh. Nhưng chàng không sao khỏi kinh dị vì anh chàng Chu Uyển Thanh mặt mũi lộ lem hôm qua lúc này đã biến thành một thiếu nữ xinh đẹp, nước da trắng hồng, mịn màng như tuyết, đôi mắt long lánh hữu tình, miệng cười như hoa nở.

Ở phía sau lưng Kim Ngang Tiều, Chu Đức Ân đã thức giấc và cất tiếng cười:

- Kim thiếu hiệp hãy tha lỗi đường đột cho diệt nữ. Từ thuở nhỏ y vẫn thích cải phận nam trang. Đêm hôm trước vì phải trốn tránh cường địch, Thanh nhi đã phải cải trang như vậy, không kịp nói để Kim thiếu hiệp rõ.

Kim Ngang Tiều bất giác đỏ mặt, thì ra Chu Uyển Thanh chính là gái giả trai. Thảo nào chàng ta có những cử chỉ giọng nói y hệt đàn bà mà chàng vô tình không để ý. Chợt nhớ lại

chuyện đòi ngủ chung hôm trước, Kim Ngang Tiều lại càng xấu hổ, mặt nóng bừng bừng ấp úng nói mấy lời:

- Chu... Chu cô nương... Té ra là Chu cô nương mà tại hạ không biết. Xin... xin... tha lỗi cho tội sơ suất.

Chu Uyển Thanh lại cười ròn khanh khách:

- Kim thiếu hiệp có lỗi gì đâu. Kể có lỗi chính là tiểu muội, vì tiểu muội đã lừa dối để thiếu hiệp tưởng tiểu muội là... tiểu đệ!

Nói rồi nàng lại cười ngật nghẻo khiến Kim Ngang Tiều càng mắc cỡ.

Chu Đức Ân nghiêm giọng nói:

- Thanh nhi, không được cười cợt vô lễ như vậy trước mặt Kim thiếu hiệp.

Chu Uyển Thanh liền "dạ" lên một tiếng, rồi lè lưỡi quay mặt đi, dáng điệu trông đáng yêu vô cùng, khiến Kim Ngang Tiều phì cười, thế là hai người cùng cười lẫn, rồi đến Chu lão cũng cười, vui lây cái vui của đôi thanh niên nam nữ trẻ tuổi.

Nguyên Chu Uyển Thanh là con gái duy nhất của Chu Thiên Long, tức là cháu nội của Hoàng Sơn Nhất Kiếm Chu Đại Hải. Từ lúc gặp Kim Ngang Tiều, nhất là sau khi thấy chàng võ công cao cường lại ra tay hiệp nghĩa cứu giúp cho ông cháu mình, Chu Uyển Thanh đã đem lòng thương yêu chàng thanh niên hiệp sĩ này.

Chu Uyển Thanh tức bực nhứt là lúc gặp được một người như Kim Ngang Tiều nàng lại hóa trang với lớp con trai với bộ mặt nhọ nhem. Nàng muốn tỏ thật nàng là gái ngay, nhưng cũng như bao cô gái khác đến tuổi dậy thì, Chu Uyển Thanh không muốn Kim Ngang Tiều thấy nàng dưới hình lớp xấu xí đó. Bởi vậy sáng hôm nay, Chu Uyển Thanh ra suối gần đó rửa mặt, bới lại mái tóc, để xuất hiện nguyên hình là một cô gái trẻ đẹp, ra mắt Kim Ngang Tiều.

Sau đó Kim Ngang Tiều liền đưa hai ông cháu Chu Đức Ân lên đường, tìm đến một thị trấn gần đó. Miền này cũng cách khá xa nơi xung đột hôm trước, nên dọc đường ba người không gặp sự gì cản trở.

Đi khoảng hai chục dặm, tới một thị trấn khá lớn, buôn bán sầm uất, Kim Ngang Tiều liền tìm đến khách điếm thuê hai căn phòng, một cho Chu Đức Ân nằm nghỉ và để Chu Uyển Thanh ở luôn đó cho nàng tiện trông nom hầu hạ ông nàng, còn một phòng riêng cho Kim Ngang Tiều nghỉ ngơi.

Kim Ngang Tiều thu xếp, liền thăm mạch ngay cho Chu Đức Ân, thấy mạch tuy đã khác hơn hôm trước, nhưng vẫn có lúc thất thường, đó là tại độc chất còn hành trong cơ thể. Từ lúc xem được cuốn Y kinh dưới địa huyết, đây là lần đầu tiên Kim Ngang Tiều thực hành y thuật, nên thích thú vô cùng.

Thăm mạch xong, chàng liền lấy giấy bút kê luôn một đơn thuốc giải độc. Đoạn chàng gọi điểm tiểu nhị, đưa tiền cho y bảo y đi hốt thuốc. Sau đó chàng lại vận dụng nội công, truyền nội lực sang người Chu Đức Ân để khử độc chất ra khỏi các yếu huyết, như vậy khi dùng thuốc, sức công hiệu sẽ mau lẹ hơn.

Trong khi Kim Ngang Tiều bắt mạch, kê đơn thuốc rồi vận công truyền nội lực, Chu Uyển Thanh chỉ biết mở tròn xoe mắt ra nhìn, đầy vẻ kính phục và mến yêu. Quả nhiên sau khi Chu Đức Ân uống thuốc được một lát thì đi tiêu ra ngoài những chất đen sì, tanh hôi vô kể. Đó là những chất độc do Thiết Tâm Chưởng tụ vào cơ thể đã bị tống ra ngoài.

Uống được hai chén thuốc thì Chu Đức Ân đã hoàn toàn đẩy được hết chất độc ra ngoài, tinh thần thấy sáng khoái vô cùng, kiến hiệu như vậy cũng có ý mừng thầm.

Chỉ hai ngày sau, bệnh của Chu Đức Ân đã lành hẳn, bao nhiêu chất độc do Thiết Tâm Chưởng tụ trong người lão hiệp đã được Kim Ngang Tiều phần dùng nội lực, phần dùng y thuật tống ra ngoài hết. Chu Đức Ân chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày nữa là công lực lại hoàn toàn hồi phục như cũ.

Trong mấy ngày lưu lại thị trấn này, Kim Ngang Tiều và Chu Uyển Thanh đã trở thành một đôi bạn thân thiết. Trong những lúc nhàn rỗi hai người rủ nhau đi thăm phố phường hay đến viếng những thắng cảnh ở lân cận.

Chu Uyển Thanh tính tình hồn nhiên tươi trẻ, đôi khi bông bột nên đã để lộ tình yêu với Kim Ngang Tiều một cách vô tình mà chính nàng cũng không biết. Chu Uyển Thanh không gọi chàng là thiếu hiệp nữa, mà thân mật gọi chàng là Kim ca ca hay đôi khi Tiều ca, còn Kim Ngang Tiều kêu nàng là Thanh muội.

Kim Ngang Tiều nhận thấy mối tình của cô gái đối với chàng nên không khỏi cảm động và sung sướng. Tuy vậy đôi khi chàng cũng băng khuông nhớ lại hình ảnh của mấy người con gái mà chàng đã gặp trước: nàng Kỳ Vân xấu xí nhưng can đảm và chân thật, nàng Thôi Ngọc Hoàn xinh đẹp nhưng có những hành động khả nghi, Kim Ngang Tiều cũng không quên cô gái diễm lệ Thôi Ngọc Linh em gái của Ngọc Hoàn, người đã mấy lần cứu chàng thoát chết.

Trong ba cô gái này, Kỳ Vân chàng không yêu mà chỉ muốn nhận làm em, song từ khi Kỳ Vân có liên can với Câu Hồn Bang, Kim Ngang Tiều giận vô cùng, không muốn nghĩ đến

nàng ta nữa. Người chàng nặng lòng thương yêu nhất là Thôi Ngọc Hoàn còn Ngọc Linh chàng chỉ thương hại nhiều hơn yêu.

Với Chu Uyển Thanh, Kim Ngang Tiều lại có một mối tình khác nữa, một mối tình tuy không say đắm và mê mải như mối tình yêu Thôi Ngọc Hoàn, nhưng cũng làm cho Kim Ngang Tiều cảm động, tâm thần lắng dịu trong mỗi hạnh phúc êm đềm.

Cũng nhờ mấy ngày lưu lại thị trấn, Kim Ngang Tiều đã hỏi mua được một bộ kim băng đồng dùng để châm cứu điểm huyết, chàng đã học được thuật châm cứu này trong cuốn Y kinh của Vô Danh khách, nên định bụng nếu có dịp sẽ thực thành thử thuật lạ đó.

oOo

LÔI CÔNG ĐỘNG

Chiều hôm đó, Lâm Tuyền Kiếm Khách Chu Đức Ân đã hoàn toàn bình phục. Ông ngồi vận công xong, đoạn cho Chu Uyển Thanh mời Kim Ngang Tiều sang phòng mình nói chuyện.

Kim Ngang Tiều vừa bước vào, Chu Đức Ân trình trọng đứng lên chấp tay nói:

- Kim thiếu hiệp đã ra tay cứu giúp lão phu, mạng già này sống sót được đến ngày này hoàn toàn nhờ ân đức của thiếu hiệp. Vậy Kim thiếu hiệp hãy nhận lấy một vái này của lão phu để tạ ơn cứu mạng.

Nói đoạn ông nghiêng mình vái dài, Kim Ngang Tiều hoảng sợ vội nhảy tránh sang một bên và kêu lên:

- Chu lão bá chớ làm thế. Tiểu bối thực quả không dám, không dám...

Chu Uyển Thanh cũng cười hi hi chấp tay nói:

- Công công của tiểu muội đã cảm ơn Kim đại ca, đến lượt tiểu muội vái tạ ân công.

Kim Ngang Tiều đỏ mặt xua tay rồi trách:

- Cả Thanh muội đối với tôi cũng khách sáo như thế hay sao?

Chu Đức Ân liền mời Kim Ngang Tiều ngồi rồi nói:

- Kim thiếu hiệp, hôm nay lão phu đã hoàn toàn bình phục, muốn cùng Thanh nhi tạm biệt thiếu hiệp để đưa Thanh nhi đến tạm trú tại nhà một võ lâm đồng đạo ở miền nam. Lão

phu biết thiếu hiệp thân mang mối thù tuyệt hận với Câu Hồn Bang, nên không muốn làm cản trở bước đường của thiếu hiệp trong lúc truy nã kẻ thù.

Chu Đức Ân nói đến đây, đã thấy Chu Uyển Thanh hai mắt đỏ hoe, mặt cúi gằm xuống, thỉnh thoảng rầu rĩ đưa mắt nhìn trộm Kim Ngang Tiều.

Nhưng Kim Ngang Tiều chưa kịp đáp ra sao thì Chu Đức Ân mỉm cười nói tiếp:

- Nhưng trước khi từ giã thiếu hiệp, lão phu muốn nhờ thiếu hiệp giúp cho một việc.

Kim Ngang Tiều khẳng khái gật đầu:

- Có việc gì cần xin Chu lão bá cứ sai bảo, tiểu bối nhất định sẽ giúp đỡ lão bá.

Chu Đức Ân liền nói:

- Việc này có liên quan đến hai thứ di vật của phái Côn Luân mà các võ lâm cao thủ tranh đoạt mấy hôm nay. Nguyên lão phu có ý định lấy cuốn kiếm phổ Âm Dương Thái Cực Kiếm Pháp và Phi Long Thần Kiếm đem xuống miền nam giấu cất ở một nơi kín đáo hơn. Hai vật này do tệt huynh là Hoàng Sơn Nhất Kiếm Chu Đại Hải năm xưa giấu cất trong một động núi kiên cố, tên gọi là Lôi Công Động, trên ngọn núi Tỳ Bà cách Chu gia trang khoảng trên năm chục dặm và cách đây cũng không xa. Sở dĩ lão phu phải nhờ đến Kim thiếu hiệp giúp sức đi lấy hai vật báu đó là vì năm xưa tệt huynh sợ cường địch mạnh tâm chiếm đoạt nên đã ám tàng cơ quan cất hai vật báu đó. Việc này chỉ một mình lão phu được biết, ngay cả Thanh nhi chỉ được phụ thân nói là vật báu để ở Lôi Công động chứ không biết cách lấy ra như thế nào.

Từ lúc nghe Chu Đức Ân nói muốn nhờ Kim Ngang Tiều giúp sức đi lấy vật báu, nét mặt Chu Uyển Thanh đã tươi dần. Nghe nói đến mình, Chu Uyển Thanh hứng vỗ tay cười khanh khách:

- Công công à, Thanh nhi là con gái nên không được phụ thân cho cách lấy báu vật phải không? Bây giờ công công nhờ Kim đại ca đi lấy hai di vật đó thật là cao kiến. Nhưng cơ quan đó như thế nào mà phải cần đến Kim đại ca giúp sức?

Chu Đức Ân mỉm cười tiếp:

- Nói là ám tàng cơ quan nhưng thực ra năm xưa tệt huynh chỉ để hai vật báu đó trong một hốc núi, rồi người dùng thần lực, đẩy một khối đá nặng mấy ngàn cân che lấp hốc đó. Muốn lấy báu vật, cần phải đẩy khối đá sang một bên. Lão phu vừa bị nội thương tuy đã lành hẳn, nhưng nội lực chưa hoàn toàn bình phục, không dám dùng sức nhiều. Vả lại có dùng tận lực chưa chắc lão phu đã đẩy được khối đá sang một bên, vì tệt huynh năm xưa còn

trai tráng, nội lực thâm hậu hơn lão phu rất nhiều. Kim thiếu hiệp có thần lực cái thế vô song, tất nhiên sẽ đẩy được khối đá một cách dễ dàng.

Kim Ngang Tiều mỉm cười gật đầu:

- Chu lão bá đã sai bảo tiểu bối xin cố gắng. Lão bá định đến lúc nào mới đi Lôi Công Động?

Chu Đức Ân nhìn ra ngoài trời rồi nói:

- Lúc này đã về chiều, lão phu định chờ đến tối sẽ khởi hành, vì lão phu đoán chắc bọn võ lâm cao thủ tranh nhau bọc hành lý của Thanh nhi, đến khi mở ra không thấy gì, chắc hẳn sẽ tức giận, đi lùng bắt ông cháu lão phu. Chúng ta đi đêm tối, tránh khỏi chúng để ý.

Kim Ngang Tiều gật đầu tán thành, Chu Đức Ân lại nói:

- Khi lấy xong báu vật, hai ông cháu lão phu sẽ từ biệt Kim thiếu hiệp đi xuống miền nam ngay...

Thấy nét mặt Chu Uyển Thanh lại rầu rầu, như muốn khóc, Kim Ngang Tiều bắt nhãn ngập ngừng hỏi:

- Chu lão bá, từ đây xuống miền nam đường xa ngàn dặm... lão bá và Thanh nhi đem hai vật dị bảo đó đi đường... sợ có gì nguy hiểm không?

Chu Đức Ân nghe hỏi hiểu ý, mừng rỡ nói:

- Lão phu định xuống Giang Nam chẳng hay Kim thiếu hiệp có việc gì đi về phía đó không?

Kim Ngang Tiều gật đầu:

- Tiểu bối định về núi Thanh Thành trên dãy Nga My nên có thể đưa tiền lão bá được nửa đường.

Chu Uyển Thanh vui mừng reo lên:

- Như vậy không sợ cường địch nữa, Kim đại ca cho tiểu muội lên thăm núi Thanh Thành có phải hay hơn không? Tiểu muội vẫn ao ước...

Chu Đức Ân liền quát bảo:

- Thanh nhi, không được quấy rầy Kim thiếu hiệp như vậy.

Kim Ngang Tiều gượng cười:

- Thanh muội cũng muốn lên xem phong cảnh Thanh Thành cũng không sao. Có điều là lần này ngu huynh đi gặp một dị nhân tính nết rất quái dị, sợ chẳng được an toàn mà thôi. Nhưng để tới lúc đó hãy định sau cũng không muộn nào.

Tối hôm đó ba người cơm nước xong liền trả tiền, từ giã tửu điểm, rồi lặng lẽ lên đường.

Cả ba người đều ăn mặc quần áo dạ hành gọn ghẽ, lưng đeo một gói hành lý nhỏ. Chu Uyển Thanh lại theo lệ cũ, cải phận nam trang, bên sườn đeo một thanh kiếm.

Chu Đức Ân đi trước dẫn đầu, chẳng bao lâu ba người đã đi tới một dãy núi cao lớn, trông xa tựa như hình một cây đàn tỳ bà. Đó chính là Tỳ Bà Sơn. Nguyên Tỳ Bà Sơn là một trong những thắng cảnh nổi tiếng của tỉnh Thiểm Tây, những lúc thái bình thường có những du khách viếng thăm, nhất là dưới chân Tỳ Bà Sơn lại có một cái hồ lớn, như một cái biển nhỏ, nước trong vắt, được dân chúng gọi là Thủy Châu Hồ.

Nhưng từ mấy chục năm nay, Trung Quốc lâm vào cảnh loạn lạc, giặc giã nổi lên tứ tung. Tỳ Bà Sơn cũng vắng mặt hẳn bóng người. Không những thế, ngay chính những cư dân trước thường trú ngụ ở chân núi sống nghề tiểu phu hay chài lưới ở Thủy Châu Hồ, cũng phải bỏ đi nơi khác, vì cư dân đồn đại rằng trên Tỳ Bà Sơn phát sinh ra loài yêu quái ăn thịt người, đêm đêm hay hú lên những tiếng ghê rợn và bay là là trên sườn núi. Có mấy tiểu phu lên núi đốn củi không thấy về nữa, ít lâu sau có người thấy mấy sọ người trắng hếu bỏ lăn lóc ở chân núi.

Chuyện yêu quái chẳng biết có thực không, chỉ biết rằng lời đồn đại mỗi ngày một lan truyền, khiến lâu dần ngọn Tỳ Bà Sơn trở thành một nơi cấm địa, chẳng ai dám vãng tới.

Chu Đức Ân dẫn Kim Ngang Tiều và Chu Uyển Thanh từ góc phía đông Tỳ Bà Sơn leo thẳng lên núi. Từ lúc rời khỏi thị trấn, ba người đã để ý nhận xét dọc đường, nhưng không thấy có ai theo dõi hay sự gì khả nghi.

Đến khi bắt đầu leo lên Tỳ Bà Sơn thì lại càng thấy hoang vắng, không một đốm lửa ánh đèn chúng tỏ ở đây không có một bóng người nào cư ngụ.

Tuy đã mấy lần lên núi này Chu Đức Ân cũng phải khó khăn lắm mới tìm thấy lối đi. Đường lên núi hiểm trở, ba người phải thi triển khinh công mới leo lên được dễ dàng.

Lối Công Động ở lưng chừng sườn núi phía nam trông ra Thủy Châu hồ. Đứng ở dưới trông lên đã thấy cửa động, lão hiệp ra hiệu cho Kim Ngang Tiều Chu Uyển Thanh dừng lại bên một tảng đá lớn, cánh cửa động lối chừng hai chục trượng, để nhìn quanh quan sát động tĩnh.

Đêm mùa đông lạnh lẽo, gió thổi vi vu, trăng lại chưa lên nên quang cảnh sườn núi Tỳ Bà tối đen như mực. Tuy vậy cả ba người đã luyện nội công nên chỉ cần chú ý một lát là nhìn thấy cảnh vật ở quanh mình.

Không thấy động tĩnh gì khác lạ, Chu Đức Ân liền quay về gạt đầu, có ý bảo Kim Ngang Tiều và Chu Uyển Thanh có thể tiến lên được.

Nhưng giữa lúc Chu Đức Ân và Chu Uyển Thanh định bước đi, Kim Ngang Tiều bỗng kéo tay hai người lại, ra hiệu bảo nép vào khối đá lớn ở cạnh.

Nhờ luyện được Cự Linh Thần Công là thứ thần công thượng thặng của võ học, Kim Ngang Tiều có tai mắt thông linh hơn các võ lâm cao thủ. Chàng vừa thoáng nghe thấy có tiếng chân người đạp nhẹ lên đá lởm chởm ở sườn núi, nên vội bảo hai ông cháu Chu Đức Ân đứng lại. Quả nhiên chỉ một lát sau, từ phía dưới chân núi có một bóng người vùn vụt đi lên.

Thường thường một nhân vật võ lâm nếu không dụng ý giấu diếm, chỉ để lộ một cử chỉ nhỏ cũng đủ khiến cho các cao thủ nhận thấy rõ đại khái trình độ võ công như thế nào. Bóng đen này đang đang thi triển khinh công trên sườn núi vắng nên chỉ thoáng nhận qua Kim Ngang Tiều và Chu Đức Ân cũng nhận thấy ngay thân pháp của y vào loại khá cao. Nhưng vì khoảng cách quá xa nên hai người chưa nhận rõ bóng đen là người thế nào, già hay trẻ, nam hay nữ.

Thoáng như mũi tên bắn, bóng đen đã phi thân qua chỗ ba người nấp tiến thẳng về phía Lôi Công động. Gần tới cửa động bóng đen chận bước lại. Nhưng giữa lúc ấy một việc quái dị xảy ra.

Khi còn cách cửa Lôi Công động khoảng năm trượng, bỗng nhiên bóng đen ngã gục xuống như bị một vật gì vô hình đánh trúng, y ngã lăn ra đất dẫy giụa rồi nằm cứng đơ, chỉ nhìn qua quang cảnh la lung ghê rợn đó cũng đủ hiểu y đã đột nhiên bị chết không kịp kêu lên một tiếng.

Bọn Kim Ngang Tiều ba người còn đang sửng sốt kinh ngạc thì từ phía chân núi một tiếng hú thánh thót vọng lên. Tiếng hú đó không lớn lắm nhưng có âm lực truyền đi rất xa mỗi lúc một lan rộng đi khắp một miền núi Tỳ Bà trùng điệp.

Liền sau đó hai tiếng hú từ hai nơi khác nhau vọng tới, như để đáp ứng với tiếng hú đáp ứng đầu tiên. Cả ba tiếng hú lúc này hòa lẫn với nhau thành một âm thanh quái gở kéo dài mãi một lúc mới tắt. Ba tiếng hú đó nội lực rất cao, nhưng âm thanh đồng điệu, chúng tỏ đó là tiếng hiệu của ba võ lâm cao thủ hẹn gặp nhau ở đây.

Quả nhiên tiếng hú vừa tắt thì ba bóng đen xuất hiện ở dưới chân núi, từ ba nơi tiếng đến và cũng nhằm sườn núi chạy lên nhanh như chớp.

Bóng đen đi đầu xuất hiện trước hết nên đã đi lên sườn núi trước. Còn hai bóng sau từ hai nơi tụ lại, rồi cũng theo liền bóng trước, chỉ cách độ hai chục trượng, đi lên.

Lúc này ánh trăng non vàng khè xuất hiện, nên quang cảnh trông rõ hơn trước. Kim Ngang Tiêu chăm chú nhìn ba bóng đen chạy lên phía Lôi Công động và nhận thấy đó là ba bóng già, trong đó có một người mặt quen quen.

Kim Ngang Tiêu nhớ ra khẽ kêu lên:

- A, lão già Hồng Kỳ Ngu!

Chu Đức Ân gật đầu:

- Phải, đó là Thạch Bích Sơn Tam Lão, Bạch Thái Tuế Hồng Kỳ Ngu là Lão Tam. Người đi đầu là Lão Đại, Thiên Vương Công Đoàn Thủ Nhiên, còn Lão Nhị tên là Hoạt Diêm La Thừa Phụng. Ba người này xung hù ở Thạch Bích Sơn tỉnh Sơn Đông, đêm nay tụ họp nhau ở Tỳ Bà Sơn này, chắc có âm mưu gì.

Trong lúc Chu Đức Ân nói thì bóng đen đi đầu tức là Thiên Vương Công Đoàn Thủ Nhiên đột nhiên phát hiện thấy xác chết lão giết mình đứng lại.

Nhưng vừa đứng lại, Thiên Vương Công Đoàn Thủ Nhiên rống lên một tiếng rùng rợn, hai tay lão đưa lên như muốn chống trả một sức mạnh vô hình đang bay tới lấn áp. Song le Đoàn Thủ Nhiên chỉ đưa được hai chưởng tới trước ngực thì người lão vắn đi như chịu không nổi.

Thiên Vương Công rống lên một tiếng thứ hai, hai tay ôm lấy ngực loạng choạng, rồi ngã vật xuống đất, chỉ giây được hai cái là người nằm ngay đờ.

Việc xảy ra quá mau lẹ, Thạch Bích Sơn Lão Nhị và Lão Tam chạy phía sau trông thấy hết, hai lão chỉ kịp rú lên một tiếng:

- Đại ca! Việc gì...?

Thân hình Hoạt Diêm La Thừa Phụng và Bạch Thái Tuế Hồng Kỳ Ngu vọt lên như hai mũi tên bắn, nhảy ngay lại chỗ Thiên Vương Công Đoàn Thủ Nhiên, nhưng hai lão nhảy tới nơi thì Đoàn Thủ Nhiên đã ngã vật xuống, hết cựa rồi.

Đến lượt Lão Nhị Thừa Phụng và Lão Tam Hồng Kỳ Ngu lại rống lên một tiếng. Hai lão xoay người lại, lưng quay vào nhau theo thế ú dõc, định kháng cự với sức mạnh vô hình nhưng muộn rồi, cả hai lão người vắn đi, mồm hộc máu tươi rồi ngã gục xuống chết liền.

Như vậy là ngay tại chỗ gần cửa Lôi Công động đã có bốn xác chết co quắc nằm bên nhau. Kể đi đầu không biết tên gì, nhưng ba kẻ chết sau đều là những bậc tiền bối võ lâm tuổi trên sáu mươi, hỗn danh Thạch Bích Sơn Tam Lão đã chấn động miền Đông Hải, võ công không phải tầm thường vậy mà bị chết một cách mau lẹ và thảm khốc đến như vậy thật là chuyện quái đản vô cùng.

Nấp bên khối đá lớn cách đó hơn mười trượng, được chứng kiến thảm cảnh ngay từ phút đầu, bọn Kim Ngang Tiều ba người đứng chết sững, há hốc mồm kinh hãi, nhìn cảnh bốn xác chết nằm dưới ánh trăng vàng nhạt, trong khi quang cảnh xung quanh tứ bề im lặng như tờ, một sự im lặng rùng rợn ma quái.

Chu Uyển Thanh mặt cắt không còn hột máu, run rẩy nắm lấy tay Kim Ngang Tiều đứng nép vào người chàng, mãi sau mới cất giọng run run khê hỏi:

- Ngang Tiều... ca ca... Cái gì... thế? Tại sao... thế? Chẳng lẽ có ma quái thật?

Kim Ngang Tiều cũng thấy lạnh toát xương sống, nhưng chàng cố trấn tĩnh, nắm chặt lấy tay Chu Uyển Thanh cho nàng đỡ sợ và đáp nhỏ:

- Không phải có ma quái đâu. Chắc hẳn có kẻ nào... mai phục ám toán.

Tuy nói vậy Kim Ngang Tiều cũng tự biết là không phải. Nếu những cao thủ như Thạch Bích Sơn Tam Lão lại chịu chết một cách dễ dàng như vậy. Vả lại nếu ám khí bay ra sao chàng không nhìn thấy hay nghe tiếng gió.

Chu Đức Ân cũng nghĩ như vậy nên ông không nói gì, chỉ quắc mắt nhìn khắp xung quanh nơi bốn xác chết nằm.

Lâm Tuyền Kiếm Khách Chu Đức Ân lão luyện giang hồ, nhưng suốt mấy chục năm lăn lộn giang hồ ông chưa bao giờ gặp một trường hợp quái dị như đêm nay.

Chu lão hiệp lâm bầm nói một mình:

- Quái lạ! Quái lạ! Xung quanh không có gì lạ, chắc có kẻ nào hạ độc, răn độc trùng trước cửa động.

Nhưng dù là độc trùng độc dược, làm sao có thể hạ những cao thủ mau lẹ như vậy mà không chút động tĩnh? Quang cảnh sườn núi trước Lôi Công động vẫn im lặng, tĩnh mịch ghê rợn, kỳ lạ nhất là vẫn không có một bóng người nào khác ngoài xác chết.

Chu Uyển Thanh há mồm định cất tiếng nói, bỗng Kim Ngang Tiều giơ tay ra hiệu bảo nàng im. Chu Đức Ân cũng khe khẽ gật đầu, ông đã thấy tiếng chân người từ phía chân núi đi lên. Lại có hai bóng đen nữa phi thân đi lên sườn núi nhằm phía Lôi Công động tiến tới.

Kim Ngang Tiều chăm chú nhìn và thấy ngay hình bóng quen thuộc một già một trẻ chàng không biết tên, nhưng cũng thuộc vào đám võ lâm cao thủ đã đến vây ông cháu Chu Đức Ân ở trước tử điểm hôm trước.

Lâm Tuyền Kiếm Khách đã nhận thấy rõ hai kẻ mới đến là ai nên ông cười nhạt:

- Huyết Linh Tử trong Võ Đang Thất Tử, y cũng đòi cướp di vật của phái Côn Luân nên đem cả môn đệ đến vây công chúng ta hôm trước.

Chu Uyển Thanh kinh hãi nói:

- Y đang tiến tới nơi... nơi...

Kim Ngang Tiều thấy Huyết Linh tử là một đạo sĩ tuổi trạc ngũ tuần đi cùng với một thanh niên mặt mũi tuấn tú, có vẻ là đồ đệ hay sư đệ đệ của đạo sĩ, nhưng lúc này cả hai đang tiến tới chỗ bốn xác chết.

Thấy họ tiến đến chỗ chết Kim Ngang Tiều thấy bất thần kiên khẽ nói:

- Nếu họ đến chỗ đó chắc lại chết thảm chó không sai.

Lâm Tuyền Kiếm Khách Chu Đức Ân thở dài:

- Huyết Linh Tử tuy là danh môn chính phái nhưng tâm địa ác độc và tham lam vô cùng. Dù sao lúc này thấy họ sắp chết, ta làm ngơ sao được.

Chu Đức Ân nói dứt lời liền cúi xuống nhặt một viên đá nhỏ, chờ cho Huyết Linh Tử và thanh niên tiến tới gần chỗ bốn xác chết, Chu Đức Ân liền giơ tay ném mạnh viên đá về phía trước mặt hai người.

"Cạch", viên đá rớt xuống trước mặt Huyết Linh Tử làm y giật mình đứng sững lại giơ tay cản thanh niên cho y đứng lại theo.

Huyết Linh tử dừng bước nhìn quanh, nghi ngại, nhưng thanh niên đã nhìn thấy bốn xác chết ở phía trước mặt y không xa, chỉ cách đó bộ bốn năm trượng. Y liền kêu lên một tiếng kinh hoảng và nói:

- Sư thúc, trông phía trước mặt kia.

Huyết Linh Tử giật mình khi nhận thấy Thạch Bích Sơn Tam Lão nằm chết ở một chỗ với một hán tử khác nữa.

Hai người kinh dị nhìn quanh, nhưng không thấy gì khác lạ. Lúc ấy bọn Kim Ngang Tiều vẫn nấp sau tảng đá lớn nên Huyết Linh tử không trông thấy.

Không thấy gì khác lạ, Huyết Linh tử cùng sư đệ đệ lại tiến thêm mấy bước nữa

Kim Ngang Tiều nấp ở phía xa giật mình định ném đá cản nữa. Nhưng Huyết Linh Tử cũng là tay giang hồ từng trải, thấy tình hình cổ vẻ quái dị, y liền dừng ngay lại và khẽ gọi.

- Tiều sư đệ, chớ tiến tới nữa.

Nhưng người thanh niên họ Tiều đó đã đi nhanh mất vài bước. Chỉ vài bước đó cũng đủ làm y bị nguy hiểm.

Khi Huyết Linh Tử dừng lại gọi thì thanh niên đã đi quá lão đạo sĩ mất mấy bước. Thanh niên chưa kịp dừng chân thì đột nhiên y kêu lên một tiếng hoảng hốt, người y loạng choạng lao đi về phía trước, như thể có sức mạnh gì ghê gớm hút y về phía bốn xác chết.

Kinh hoảng, Huyết Linh Tử vội gọi lớn:

- Tiều sư đệ, mau quay lại ngay.

Thanh niên họ Tiều không phải là không nghe thấy lời sư thúc gọi. Y cũng muốn dừng lại nhưng cả hai tay y chới với, thân hình lão đảo bị một sức mạnh lạ lùng đẩy tới trước.

Biết là nguy hiểm, Huyết Linh Tử nhảy vút lại nắm lấy tay thanh niên định lôi y lại.

Nhưng Huyết Linh Tử vừa nhảy tới nắm được tay thanh niên thì y biết ngay là gặp nguy biến rồi. Cả Huyết Linh Tử lẫn thanh niên đều lão đảo như muốn ngã, đồng thời người cứ tiến dần về phía bốn xác chết.

Huyết Linh tử là người đứng hàng thứ sáu trong Võ Đang Thất Tử, công lực của y không phải non kém gì. Vậy mà lúc này Huyết Linh tử đã vận dụng toàn thân công lực, cố đứng tấn Thiên Căn Trụ để cho thân hình đứng lại mà cũng không được.

Huyết Linh tử và thanh niên họ Tiều cùng kêu lên mấy tiếng hoảng hốt, nhưng chỉ trong chớp mắt, cả hai người đã bị đẩy tới bên đồng xác chết gần cửa động Lô Công.

Việc xảy ra y hệt như mấy lần trước. Huyết Linh tử và người thanh niên họ Tiều chỉ kịp hô lên một tiếng ngăn ngừa thân hình họ vạn vẹo như chịu đựng một sức mạnh vạn cân đè nén, rồi cả hai ngã vật ra, dẫy thêm được vài cái nữa và nằm cứng đờ.

Chu Uyển Thanh đưa hai tay lên che mặt, không dám nhìn thăm cảnh đó nữa. Tuy là con nhà võ, nàng có bao giờ được chứng kiến những cái chết ghê gớm quái dị như vậy đâu?

Kim Ngang Tiều rùng mình khẽ nói:

- Cũng may Chu lão bá lịch duyệt giang hồ, bảo chúng ta dừng lại đây trước, nếu không cả ba chúng ta đã nằm bên những xác chết kia rồi.

Chu Uyển Thanh càng run bắn người, nghẹn ngào thốt được mấy tiếng đứt quãng:

- Ma... ma quái... ma quái!

Chu Đức Ân đưa mắt nhìn quanh, nhưng cảnh vật lại lặng ngắt như tờ, không một bóng người, không một tiếng động, trừ sáu xác chết nằm bất động.

Bỗng nhiên Kim Ngang Tiều khẽ kêu:

- Chu lão bá, coi kìa...

Nhìn theo ngón tay của Kim Ngang Tiều, Lâm Tuyền Kiểm Khách Chu Đức Ân giật mình sửng sốt. Bởi vì ở xa phía trước mặt họ, ngay bên cạnh mấy tử thi, mấy hòn sỏi nhỏ bỗng chạy đi xoáy tròn, cả mấy ngọn cỏ lưa thưa ở gần đó cũng bị xoắn đi nát bét, rồi bay tung lên, như thể chúng đang chịu một trận cuồng phong quái dị, âm thầm nhưng mãnh liệt, xoáy thành gió lốc ở nơi đó.

oOo

ÂM MA CHUỒNG LỰC

Nền nhớ lúc đó, đêm mùa đông rét lạnh vô cùng, trời quang đặng có trăng sao, nhưng chỉ có gió bắc thổi, chớ không có gió lốc. Những hòn sỏi và ngọn cỏ bị xoắn lại như vậy dĩ nhiên, không phải tự nhiên mà có một kinh lực ở đâu đấy tới.

Kim Ngang Tiều nhìn quanh một lượt, bỗng chàng xoay người định bước đi. Chu Uyển Thanh hoảng hốt níu chàng lại:

- Tiều ca, không được...

Kim Ngang Tiều gượng cười lắc đầu:

- Thanh muội yên lòng, tôi không ra chỗ đó đâu. Việc này phải có nguyên do gì giản dị mà ta không thấy. Tôi đoán xung quanh đây chắc phải có chuyện khác thường, nên muốn kiểm một chỗ cao quan sát.

Nói đoạn chàng đi vòng ra sau khối đá, tìm một chỗ bám rồi đu người, vươn thân lên cao theo thể Bích Hồ Du Tường. Kim Ngang Tiều thận trọng nhô đầu lên cao rồi đưa mắt nhìn quanh.

Vừa nhìn tới bên tả, chàng đã kêu lên một tiếng kinh ngạc, khiến Chu Đức Ân và Chu Uyển Thanh cũng bắt chước reo lên cạnh chàng.

Thì ra leo lên cao một chút, mọi người đã trông thấy ngay. Một nhà sư gầy gò, ngồi cách đó lối hai chục trượng, mặt quay nhìn về phía cửa động Lôi Công, nơi có sáu xác chết nằm ngổn ngang. Sở dĩ trước đây ba người không trông thấy nhà sư là vì y ngồi khuất sau một mô đá lớn.

Trời rét lạnh như vậy mà nhà sư chỉ mặc một tăng bào mỏng màu đen, đầu trọc nhưng những chân tóc đã trắng xóa, chứng tỏ nhà sư này tuổi đã cao.

Lão hòa thượng này ngồi sắp chân bằng tròn theo kiểu tĩnh tọa vận công, ánh trắng vàng mờ chiếu trên nét mặt cằn cỗi khắc khổ, hai mắt nhắm nghiền như ngủ.

Nhưng kinh dị hơn hết là lão hòa thượng đó không ngồi im, hai chưởng của lão để ngang ngực, thỉnh thoảng lại đẩy ra đều đều như máy, hai chưởng đẩy ra như vậy nhằm vào đúng chỗ xác chết nằm cứng đờ.

Bọn Kim Ngang Tiều chú ý nhìn, nhận thấy mỗi lần hai chưởng của lão hòa thượng đẩy ra, những viên sỏi và ngọn cỏ ở cạnh mấy cây ma xoắn tít. Rõ ràng là lão hòa thượng đang vận dụng nội lực thượng thừa, đẩy chưởng đánh ra thành chưởng phong.

Nhưng không hiểu chưởng lực của lão hòa thượng thuộc loại gì mà quái dị vô cùng. Chưởng phong phát ra vô hình vô sắc, nhẹ nhàng như gió thoảng, vậy mà có sức mạnh ghê người. Mấy người vừa rồi dĩ nhiên là đã chết vì thứ chưởng phong âm nhu tối thượng này.

Tuy đã đoán hiểu được tình hình, Kim Ngang Tiều vẫn còn có chỗ thắc mắc. Sáu kẻ kia đã chết rồi, và lúc này trước cửa động Lôi Công chỉ có sáu cây ma chớ không còn bóng hình nào khác, vậy mà lão hòa thượng này vẫn tiếp tục đẩy hai chưởng ra. Lại nhất là tuy hai mắt nhắm, nét mặt của lão hòa thượng có vẻ nghiêm trọng gây cần vô cùng, như thể đang lúc giao đấu kịch liệt.

Hơn nữa, trên đầu lão hòa thượng thấy bốc lên một luồng khói trắng mờ, chứng tỏ lão hòa thượng vận dụng nội lực đến lúc tuyệt đỉnh.

Kim Ngang Tiều đang thắc mắc, bỗng Chu Đức Ân ghé vào tai chàng nói:

- Kim hiền đệ, hãy nhìn sang bên hữu, sau bụi cây "phượng thảo" ngang sườn núi.

Kim Ngang Tiều y lời nhìn sang chỗ đó. Bỗng chàng giật mình kinh hãi. Thì ra sau bụi cây đó cũng có một nhà sư nữa ngồi hướng mặt về cửa động Lôi Công, nơi có sáu xác chết nằm.

Nhà sư thứ hai này cũng đã lớn tuổi, có tới ngoài sáu mươi, nhưng người đầy đà quắc thước, và cứ trông dáng ngồi cũng đủ hiểu nhà sư này thân hình cao lớn vô cùng. Y mặc một chiếc áo cà sa đỏ, có vá những mụn vải màu vàng, trông rất lạ lùng. Kiểu áo cà sa này chính là tăng bào của các nhà sư Tây Tạng, chứ các hòa thượng Trung Quốc không mặc tăng bào màu đỏ sặc sỡ như vậy bao giờ.

Chu Uyển Thanh khẽ kêu lên một tiếng kinh ngạc và thì thầm nói:

- Nhà sư bên kia không phải người Trung Quốc.

Chu Đức Ân gật đầu khẽ đáp:

- Lão hòa thượng đó người Tây Tạng, chắc thuộc phái Đạt Ma ở chùa Bồ Thiền Lạp Viện. Y đang đấu chưởng với nhà sư gầy ngồi bên tả.

Kim Ngang Tiều đã hiểu nên chỉ lặng người, ngắm nhìn hai nhà sư đấu chưởng với nhau. Nhà sư Tây Tạng mặc áo cà sa váy đỏ cũng ngồi sắp chân bằng tròn và hai chưởng để ngang trước ngực, cũng liên tiếp đẩy ra phía trước, y hệt như nhà sư gầy ốm.

Kim Ngang Tiều cũng hiểu ngay tại sao sáu người trước đã chết một cách thảm khốc như vậy. Thì ra họ đã vô tình đi vào luồng chưởng lực ghê gớm của hai nhà sư, trong khi họ đấu chưởng lực với nhau.

Quang cảnh lúc đó thực kinh dị. Dưới ánh trăng lạnh trên sườn núi, hai nhà sư ngồi cách xa nhau có đến hai chục trượng, đối diện với nhau, và cùng tiếp tục đẩy chưởng. Phát kinh lực đấu với nhau.

Người không biết võ công nhìn thấy hai nhà sư đấu với nhau như vậy, chắc hẳn phải cho là trò đùa chứ không phải là giao đấu trí mạng. Hai nhà sư chỉ giơ chưởng lên ngang ngực rồi từ từ đẩy kinh lực, và rồi sau đó lại đẩy ra như trước, khoan thai và nhẹ nhàng.

Lối giao đấu này chính là lối giao đấu chưởng lực của những bậc đại cao thủ võ công đã gần đến mức xuất thần nhập hóa. Hai Chưởng nhẹ nhàng đẩy ra như chơi, nhưng thực ra đã phát thành sức mạnh âm nhu khủng khiếp, có sức giết người trong chớp mắt.

Sáu người chẳng may vô tình đi lọt vào giữa hai nhà sư trong lúc họ đấu chưởng, mặc dầu đều là những cao thủ trứ danh của võ lâm, có hàng chục năm khổ tu nội lực, vậy mà chẳng những họ bị hút vào luồng kinh lực, lại còn bị những luồng kinh lực ấy làm cho đứt hết kinh mạch, phá vỡ hết nội tạng, lăn ra chết ngay không kịp chống đỡ.

Kim Ngang Tiều ngây người ra nhìn trận giao đấu quái dị đó rồi khẽ hỏi:

- Chu lão bá, hai nhà sư này dùng thứ chưởng lực gì mà ghê gớm như vậy?

Lâm Tuyền Kiếm Khách Chu Đức Ân lắc đầu thở dài:

- Lão phu bốn ba gần cả đời người, nhưng chưa bao giờ thấy ai sử dụng một thứ chưởng lực âm nhu nhẹ nhàng đến như vậy. Có điều quái dị là hai nhà sư này, một ở Tây Tạng, một ở Trung Quốc là hai nơi khác nhau, vậy mà lại cùng sử dụng một chưởng âm nhu tựa hồ như nhau và đến đây giao đấu kịch liệt như thế này. Bên trong chắc hẳn phải có sự gì ẩn khúc.

Bọn Kim Ngang Tiều ba người đứng gần người ra nhìn hai nhà sư tiếp tục đẩy chưởng giao đấu với nhau như vậy không biết đã từ bao lâu rồi, và như quên cả thời gian bên ngoài.

Chu Uyển Thanh lúc này đã nhận thấy rõ nguyên nhân cái chết của sáu người nọ nên nàng không còn sợ hãi như trước nữa. Nhìn hai nhà sư giơ tay đẩy chưởng ra như máy mãi cũng chán.

Chu Uyển Thanh khẽ nói:

- Đấu như thế này biết bao giờ mới phân thắng bại?

Quả thực lúc bấy giờ cũng khó lòng định bên nào cao bên nào thấp. Trên đầu hai nhà sư cũng có một luồng khói trắng mờ bốc lên và nét mặt cả hai đều cùng có vẻ trang nghiêm gây ấn, nhưng tuyệt nhiên không có bên nào lộ vẻ kinh hoảng.

Chu Đức Ân đứng nhìn hồi lâu rồi khẽ thở dài:

- Họ giao đấu như vậy làm sao tiến vào Lôi Công động được?

Kim Ngang Tiều nói:

- Chu lão bá, tiểu bối sợ rằng hai nhà sư này cũng vì những di vật của phái Côn Luân mà tới đây. Họ...

Kim Ngang Tiều chưa nói dứt lời thì một chuỗi dài những tiếng ầm ầm như tiếng sấm phát ra ở phía sau làm cho ba người giật mình kinh hãi. Tiếng ầm ầm đó vang động khắp nơi như rung chuyển cả ngọn núi. Phải một lát sau, ba người mới nhận thấy đó không phải là tiếng sấm mà chỉ là một tiếng... cười của một nhân vật võ lâm có công lực cực kỳ cao siêu.

Tiếng cười vang dậy vừa tắt thì trước mắt ba người đã thấy xuất hiện một bóng người dưới ánh trăng bên sườn núi, không hiểu bóng người đó dùng thân pháp quái dị thế nào mà tới nhanh như vậy.

Bóng người mới đến chỉ là một người đàn bà. Bọn Kim Ngang Tiều ba người khi nhận thấy rõ bóng người đó lại càng kinh hoảng hơn. Bởi vì người đó chẳng phải ai xa lạ chính là Hắc Cốt Ma Nương Lý Phụng Chi.

Cũng may lúc đó Hắc Cốt Ma Nương không có vẻ chú ý đến ba người. Y thị tiến đến cách luồng chưởng phong giao đấu của hai nhà sư độ mười trượng rồi dừng lại. Dáng điệu Hắc Cốt Ma Nương vẫn yêu kiều lả lướt, như thể bóng nàng tiên nữ xuất hiện dưới ánh trăng trên sườn núi.

Bộ mặt tươi trẻ và đẹp như hoa của Hắc Cốt Ma Nương lúc này hết nghiêng về bên tả lại hướng về bên hữu. Y thị đưa cặp mắt sáng quắc nhìn hai nhà sư rồi bỗng cất tiếng nói vang vang như tiếng sấm:

- Hai hòa thượng kia, các người đã giao đấu với nhau ba ngày ba đêm mà không phân thắng bại. Sao không biết hổ thẹn mà rút lui đi cho rồi, cứ ngồi đó cản trở công việc của lão nương mãi như thế?

Tiếng của Hắc Cốt Ma Nương kinh động cả một vùng rừng núi nhưng hai nhà sư không có vẻ gì chú ý những tiếng nói như tiếng sấm đó, vẫn tiếp tục đẩy chưởng giao đấu với nhau.

Chờ một lát vẫn không thấy nhà sư ngừng giao đấu, Hắc Cốt Ma Nương bỗng dùng dùng nổi giận, bộ mặt đẹp lúc này cau có nhăn nhúm, hai mắt nẩy hung quang góm ghềnh. Hắc Cốt Ma Nương tiến lên một bước quát bảo:

- Siêu Không Hòa Thượng! Ảo Ma Đầu Đà! Hai lão trọc này định trêu gan lão nương hay sao? Các người có ý định gì mà cản trở lỗi vào Lôi Công động như vậy? Hai lão trọc già tưởng lão nương sợ Âm Ma Chưởng của các người hay sao?

Siêu Không! Ảo Ma! Nghe hai tên đó Chu Đức Ân giật mình toát mồ hôi, lùi lại một chút, như để tránh khỏi nhô đầu lên cao quá.

Kim Ngang Tiều khẽ hỏi:

- Chu lão bá, hai nhà sư này là nhân vật thế nào?

Lâm Tuyền Kiếm Khách Chu Đức Ân đáp:

- Kim hiền đệ không biết hai lão hòa thượng này hay sao?

Siêu Không Thượng Nhân là nhân vật đứng đầu Mầu Ni Đường của chùa Bắc Thiểu Lâm. Cách nay mười năm võ lâm nghe đồn ông ta đã viên tịch rồi, không ngờ ông còn sống và lại xuất hiện nơi này. Ba chục năm trước Siêu Không Thượng Nhân là phương trượng chùa Thiểu Lâm, võ công đứng hàng đệ nhất thiên hạ. Còn Ảo Ma Đầu Đà là chưởng môn nhân của phái Đạt Ma bên Tây Tạng, không hiểu lão ta vào Trung Nguyên có việc gì.

Kim Ngang Tiều, nghe nói đến phái Đạt Ma chợt nhớ đến ba nhà sư mang danh là Tam Ma Tôn Giả bị chàng hạ sát thủ ở gần đất Miêu Cương mấy tháng trước Tam Ma Tôn Giả võ

công rất lợi hại, nhưng chúng hiểm độc vô cùng đòi bắt chàng róc thịt nấu cao, để lấy lại Tuyết Sâm mà chàng đã ăn phải, bởi vậy đã sinh hỗn đấu, rút cuộc cả ba tôn giả bị chàng đánh chết. Lúc này nghe nói Áo Ma Đầu Đà là chưởng môn nhân phái Đạt Ma, chàng không khỏi nghi ngại, tự hỏi không hiểu lão đầu đà này đến Trung Nguyên có phải vì việc đòi lại cuốn Cự Linh Thần Công và củ Tuyết Sâm Thiên Niên hay không.

Kim Ngang Tiêu còn đang suy nghĩ bỗng thấy ở phía mặt, Hắc Cốt Ma Nương cười the thé cất tiếng quát:

- Siêu Không Hòa Thượng, Áo Ma Đầu Đà, các ngươi hãy coi Hỏa Diệm Chương của lão nương phá Âm Ma Chương của các ngươi đây.

Nói dứt lời Hắc Cốt Ma Nương đẩy hai chưởng ra phía trước nhằm hơi gấp gáp của hai luồng Âm Ma Chương tấn công.

Lần này gặp địch thủ Hắc Cốt Ma Nương không dám coi thường nên nàng vận dụng đến mười thành công lực của Hỏa Diệm Chương. Chương phong của Hắc Cốt Ma Nương vừa phóng ra lập tức có tiếng gió ào ào thổi, khí thế cương mãnh khác hẳn lối chưởng phong âm thầm ôn nhu của hai nhà sư. Đồng thời bầu không khí xung quanh bỗng thấy một mùi khét lẹt như diêm sinh.

Một tiếng nổ kinh hồn như tiếng sét phát ra tiếp theo một tia sáng lóe lên như chớp. Đó là chương phong Hỏa Diệm Chương đã đụng vào hai luồng Âm Ma Chương và phát nổ.

Hắc Cốt Ma Nương không hổ danh đệ nhất ma đầu "Hong Kỳ Hắc Cốt Ma" khi xưa đã làm điên đảo võ lâm. Hỏa Diệm Chương của nàng quả nhiên lợi hại vô cùng, đã đẩy được hai luồng chương lực Âm Ma bốc lên cao để lại chỗ khoảng giữa hai nhà sư một khoảng hư vô khiến không khí ở xung quanh đổ ào tới, gây thành một trận gió lốc kinh khủng động địa.

Khá thương thay sáu kẻ bị chết thảm ở đó đến lúc chết rồi cũng không được yên. Bởi vì ba luồng chương phong vừa lúc lên cao, gió lốc xoáy tới, bốc tung sáu xác chết bắn ra tứ phía như những chiếc lá rụng. Hắc Cốt Ma Nương không chú ý đến sự việc đó. Nhanh như chớp nàng nhảy vọt tới khoảng giữa hai nhà sư, hai chưởng chia làm hai bên, phóng ra hai luồng Hỏa Diệm Chương dũng mãnh, khiến cả hai nhà sư vội giơ chưởng lên đỡ.

Hắc Cốt Ma Nương cười lên khanh khách, thu ngay chưởng lại, không tấn công nữa, làm hai nhà sư phải ngừng tay. Như vậy là cuộc đấu của hai nhà sư kéo dài từ ba ngày nay, lúc này bị Hắc Cốt Ma Nương xông vào phá, làm cho gián đoạn.

Siêu Không Thượng Nhân và Áo Ma Đầu Đà cùng đứng lên, chậm bước tiến lại gần Hắc Cốt Ma Nương rồi đứng lại. Đã nhận biết Hắc Cốt Ma Nương là ai, Siêu Không Thượng Nhân chấp tay lạnh lùng nói:

- Té ra Lý tiên nương giáng lâm, bản tăng không biết cam tội thất lễ.

Nguyên Siêu Không Thượng Nhân đối với Hắc Cốt Ma Nương không xa lạ gì. Năm xưa khi còn làm chưởng môn phái Thiếu Lâm, chính Siêu Không Thượng Nhân đã quy tụ các chưởng môn các môn phái lớn, mấy lần vây công kịch chiến với Hắc Cốt Ma Nương để tìm cách trừ mối họa cho võ lâm nhưng không lần nào thành công. Về sau, Hắc Cốt Ma Nương tự nhiên tuyệt tích giang hồ, Siêu Không Thượng Nhân cũng coi vụ đó là xong, vì thâm ý Thượng Nhân chỉ mong Hắc Cốt Ma Nương không giết hại các nhân vật võ lâm nữa là được. Vốn là bậc chân tu, Siêu Không Thượng Nhân dễ tha thứ, không hề thù oán Hắc Cốt Ma Nương, nên lúc này gặp lại gọi nàng là "Lý tiên nương" có ý nhắc lại biệt hiệu cũ của nàng, chớ không nhắc đến cái tên ma đầu "Hắc Cốt Ma Nương" nữa.

Siêu Không Thượng Nhân vừa cất tiếng chào xong Áo Ma Đầu Đà cũng lên tiếng:

- A Di Đà Phật! Bản tăng chuyển du nhập Trung Nguyên không ngờ lại may mắn được gặp vị truyền nhân của Hoàng Hạc đảo chủ. Thật vạn hạnh! Vạn hạnh!

Áo Ma Đầu Đà vừa gặp Hắc Cốt Ma Nương lần đầu tiên đã nói ngay đến sự thừa đích thực của Hắc Cốt Ma Nương, khiến chẳng những Hắc Cốt Ma Nương mà ngay cả Siêu Không Thượng Nhân và cả ba người nấp nghe trộm là bọn Kim Ngang Tiều cũng giật mình kinh sợ. Vì võ lâm thời trước tương truyền lại chỉ biết Hắc Cốt Ma Nương thời còn trẻ gọi là Hắc Y tiên nương Lý Phụng Chỉ thụ nghiệp Độc Túy Thần Cô, chớ không mấy người biết rằng Lý Phụng Chỉ lưu lạc ra Hoàng Hạc đảo, gặp vị dị nhân đảo chúa ở đó truyền thụ võ công quái dị cho nàng, trong đó có môn Hỏa Diệm Chưởng làm giang hồ thất điên bát đảo.

Hắc Cốt Ma Nương cười khanh khách:

- Hòa thượng Tây Tạng không ngờ hiểu sâu rộng như vậy, không hổ thẹn danh vị chưởng môn nhân của phái Đạt Ma. Năm xưa lão cũng được gặp một vị lão tăng của quý phái tên gọi là Độc Ma Thiền Sư.

Áo Ma Đầu Đà vội chấp tay cung kính nói:

- Té ra tiên nương đã biết cả vị tiền bối của tẻ phái. Độc Ma Thiền Sư chính là sư bá của bản tăng, vị chưởng môn nhân đời trước của phái Đạt Ma. Độc Ma sư bá đã viên tịch từ bốn chục năm nay rồi. Tiên nương đã quen biết Độc Ma sư bá bản tăng, tức cũng như là tiền bối của bản tăng rồi vậy.

Người ngoài nghe lời nói này chắc hẳn phải ngạc nhiên vô cùng. Một nhà sư tuổi gần sáu mươi lại gọi một thiếu phụ trông chỉ độ ngoài ba mươi là tiền bối. Sự thực Hắc Cốt Ma Nương năm nay đã ngoài tám mươi tuổi, nhưng nhờ uống được một bình nước dãi hạc ngàn năm ở Hoàng Hạc đảo, nên Hắc Cốt Ma Nương đã đạt tới công phu xuất thần nhập hóa, thuật giữ nhan sắc tươi trẻ mãi không còn là việc khó khăn nữa.

Hắc Cốt Ma Nương nghiêm sắc mặt lại nói:

- Áo Ma đạo trưởng đã biết nói vậy, có sao còn ngăn cản việc làm của lão nương?

Áo Ma Đầu Đà nói:

- Bần tăng đến Trung Nguyên này nguyện không hề có ý định đến Lôi Công động làm gì mà chỉ cốt đi tìm kiếm ba môn đệ là Tam Ma Tôn Giả có nhiệm vụ đến Trung Nguyên thu đoạt lại mấy báu vật của tề phái bị thất lạc từ trước là cử Thiên Niên Tuyết Sâm và cuốn kinh Cự Linh Thần Công do Đạt Ma tổ sư lưu truyền. Tam Ma Tôn Giả tuyệt tích từ mấy tháng nay, sau bần tăng nghe võ lâm loan truyền ba Tôn Giả bị một thiếu niên họ Kim sát hại. Bởi vậy bần tăng mới vội vã thân hành sang Trung Nguyên dò xét hư thực. Tới tỉnh Triết Giang này, các môn đệ tề phái cho biết gã thanh niên họ Kim quả có mang trong người hai báu vật của tề phái, xuất hiện ở nơi đây mấy hôm trước và lại cùng nhập bọn với mấy người môn đệ cũ của phái Côn Luân. Các môn đệ tề phái được biết di vật của Côn Luân giấu ở Lôi Công Động trên ngọn Tỳ Bà Sơn này, bởi thế bần tăng định đến đây thám xét để tìm hỏi gã Kim tiểu tử. Không ngờ khi đến đây bần tăng lại gặp vị Phật huynh này đi tới ra tay ngăn cản, gây thành trận đấu kéo dài ba ngày nay.

Áo Ma Đầu Đà nói đoạn, quay lại chấp tay trước ngực thi lễ với Siêu Không Thượng Nhân và nói:

- Siêu Không Phật huynh, ba ngày hôm nay tiểu tăng rất thắc mắc, không hiểu tại sao Trung Nguyên lại có một nhân vật luyện được Âm Ma Chú ngữ tới mức thượng thừa như vậy. Nay nghe rõ ra mới biết Phật huynh chính là vị Siêu Không Thượng Nhân danh chấn võ lâm, vị Thủ tọa của Mâu Ni đường Bắc Thiếu Lâm.

Siêu Không Thượng Nhân cũng vội chấp tay đáp lễ:

- A Di Đà Phật, bần tăng cũng không ngờ Áo Ma Phật huynh, vị chú ngữ môn nhân phái Đạt Ma bên Tây Tạng lại quá bộ giáng lâm Trung Nguyên nên mới cam tâm thất kính như vậy. Chính vì Phật huynh lúc đầu dùng Âm Ma Chú ngữ đối phó, nên bần tăng mới động lòng hiếu kỳ, cố ý thử thách, vì bần tăng ngờ rằng trên đời này lại có người thứ hai biết sử dụng Âm Ma Chú ngữ.

Nguyên hai vị hòa thượng này vừa rồi giao đấu với nhau đã cùng sử dụng Âm Ma Chưởng nên trận đấu mới kéo dài đến thế, Âm Ma Chưởng vốn là một môn tuyệt kỹ bí truyền của phái Thiếu Lâm, do Đạt Ma tổ sư đích thân truyền lại. Môn võ công này chuyên sử dụng âm khí, khi luyện cần phải hấp thu không khí của mặt trăng ban đêm rồi hòa với nhu âm chân khí bản thân, tạo ra thành một thứ chưởng phong vô hình vô sắc, âm nhu nhẹ nhàng nhưng có sức phá hoại những huyết quản trong người đối phương lợi hại vô cùng.

Phái Thiếu Lâm ở Trung Quốc giữ môn tuyệt kỹ này mấy trăm năm nay, không bao giờ truyền thụ ra ngoài, chỉ những bậc cao tăng đức độ trong môn phái mới luyện được, như vậy tưởng là một môn võ công độc nhất trong thiên hạ.

Ai ngờ Đạt Ma tổ sư trước khi sang Trung Quốc sáng lập môn phái Thiếu Lâm, đã truyền thụ một số bí quyết võ công cho một đệ tử ở Tây Tạng. Chính người đệ tử này đã lập ra môn phái Đạt Ma. Thành thử môn Âm Ma Chưởng phát huy cùng một lúc ở hai nơi mà không ai hay biết. Xem như thế đủ biết võ học bao la rộng lớn đến dường nào.

Hắc Cốt Ma Nương thấy hai hòa thượng nói chuyện với nhau liền mỉm cười:

- Hai vị trước không biết nhau nay vì môn tuyệt kỹ Âm Ma Chưởng lại biết nhau, như vậy kể như trận đấu đã giải quyết xong rồi. Bây giờ lão nương chỉ yêu cầu hai vị rời khỏi nơi đây để lão nương xử trí vụ Lôi Công động này.

Siêu Không Thượng Nhân lộ sắc mặt vô cùng kinh ngạc hỏi:

- Lý tiên nương lâu nay ẩn cư, không lý gì đến việc ân oán của giang hồ, bần tăng dám hỏi Lý tiên nương đến Lôi Công động này có việc gì vậy?

Hắc Cốt Ma Nương nghiêm giọng nói:

- Lão nương tái xuất giang hồ chuyển nầy cũng vì mấy di vật của phái Côn Luân năm xưa truyền lại. Mấy hôm trước đây lão nương đã gặp hai kẻ mang di vật đó đi trốn, lão nương đã tưởng thu được di vật đó, chẳng ngờ hai kẻ nọ lại được một tên tiểu tử họ Kim tên Ngang Tiều cứu thoát. Đến nay lão nương nghe đồn cả ba kẻ đó ẩn náu trong Lôi Công động này, nên mới đến đây tìm chúng.

Hắc Cốt Ma Nương nói chưa dứt lời, cả Siêu Không Thượng Nhân và Ảo Ma Đầu Đà cũng kêu lên một tiếng vô cùng sững sốt.

Siêu Không Thượng Nhân đi tìm Chu Đức Ân và Chu Uyển Thanh để thu đoạt di vật phái Côn Luân. Còn Ảo Ma Đầu Đà đi tìm Kim Ngang Tiều để đòi Cự Linh Thần Công. Nay hai người nghe nói cả ba kẻ đó ở trong Lôi Công động, làm sao không giật mình sững sốt.

Siêu Không Thượng Nhân trầm giọng nói:

- Lý tiên nương, việc này bản tăng quyết không thể chiều ý Lý tiên nương được. Sư huynh của bản tăng là Siêu Trần Thiền Sư, đương kim phương trượng Thiếu Lâm tự đã hạ chỉ cho các môn hạ đệ tử phải thấu hiểu cuốn Âm Dương Thái Cực Kiếm Phổ và thanh Phi Long Thần Kiếm, di vật của phái Côn Luân xuất thân từ bốn phái...

Hắc Cốt Ma Nương sa sầm nét mặt ngất lời:

- Đại sư khởi phải nói nữa, lão nương đã nghe luận điệu của hai hòa thượng Tuệ Giác, Tuệ Hải về việc này, nhưng lão nương cần hai vật đó là phải thấu đoạt, không ai có thể cản trở được.

Siêu Không Thượng Nhân kinh hãi vội hỏi:

- Té ra tiên nương đã gặp Tuệ Giác, Tuệ Hải nhị vị sư đệ của bản tăng?

Hắc Cốt Ma Nương cười nhạt:

- Lão nương này tái xuất giang hồ đã thay đổi quy lệ năm xưa rồi, đại sư hà tất phải kinh hãi như vậy. Nhưng hai hòa thượng Tuệ Giác, Tuệ Hải cũng không thể sử dụng võ công được trong hai năm nữa.

Siêu Không Thượng Nhân tái mặt lùi lại một bước, giọng run lên vì tức giận:

- Hắc Cốt Ma Nương, bà không thể hoành hoành tác quái như năm xưa được nữa. Lôi Công động này đã thuộc quyền sở hữu của bốn phái, bản tăng quyết không để cho người thứ hai nào bước tới.

Hắc Cốt Ma Nương chưa kịp đáp, Áo Ma Đầu Đà đã quát lớn:

- Siêu Không Hòa Thượng, ông nói thế có ý nghĩa gì? Tên tiểu tử họ Kim mang Cự Linh Thần Công và Tuyệt Sấm của Đạt Ma phái trốn trong động này, Áo Ma Đầu Đà quyết không để cho y chạy thoát. Vả lại di vật của phái Côn Luân là của chung của võ lâm thiên hạ, phái Thiếu Lâm có quyền gì đòi chiếm đoạt?

Hắc Cốt Ma Nương cười the thé:

- Hai lão trọc khởi nói nhiều vô ích, lão nương đã đến đây thì bất luận di vật hay báu vật của môn phái nào cũng thuộc lão nương hết. Hai người mau đi khỏi đây, nếu không phục lão nương cho phép hai người hiệp công Âm Ma Chưởng đối phó với lão nương.

Siêu Không Thượng Nhân và Áo Ma Đầu Đà tức giận vô cùng, đưa mắt gờm nhìn thiếu phụ trông trẻ như măng nhưng đã ngoài tám mươi tuổi đó. Cả hai tự biết mình không thể là đối thủ với nữa đại ma đầu này, nên không ai bảo ai đã có chủ ý cùng hợp lực tấn công.

Hắc Cốt Ma Nương cười nhạt:

- Lão nương hành sự bao giờ cũng quang minh chính đại. Lão nương cũng không muốn tăng thêm sát nghiệp nên mới để cho hai người tự quyết định như vậy. Nếu không phục hãy ra tay ngay đi, kéo lại ân hận lão nương không nói trước.

Siêu Không Thượng Nhân và Áo Ma Đầu Đà biết không thể tránh được một cuộc giao đấu dữ dội, liền từ từ lùi ra xa, phân ra làm hai bên tả hữu, rồi đột nhiên quát lên một tiếng, đẩy hai chưởng ra, dùng Âm Ma Chưởng hợp công Hắc Cốt Ma Nương.

Hai luồng chưởng phong âm nhu vừa bay đến Hắc Cốt Ma Nương cười khanh khách, vận dụng Hỏa Diễm Chưởng lên đối địch. Mấy tiếng bùng bùng như sấm vang lên, bầu không khí lại khét lẹt mùi diễm sinh như cũ.

oOo

THANH TOÁN CỤ THÙ

Bọn Kim Ngang Tiều không được theo dõi câu chuyện giữa Hắc Cốt Ma Nương và hai vị lão hòa thượng.

Số là khi Siêu Không Thượng Nhân và Áo Ma Đầu Đà vừa ngừng trận đấu để tiến lại nói chuyện với Hắc Cốt Ma Nương thì tại mõm đá đằng này một biến cố lại phát sinh.

Bọn Kim Ngang Tiều đang hồi hộp xem trận đấu giữa Hắc Cốt Ma Nương và hai nhà sư, bỗng nhiên từ đám cây um tùm ở chân núi Tỳ Bà có tiếng cười nhạt vẳng đến, khiến cả ba người đều giật mình quay lại.

Lập tức hai bóng đen từ chân núi chạy lên, thân pháp mau lẹ vô cùng. Tới trước mặt Chu Đức Ân, Chu Uyển Thanh và Kim Ngang Tiều, hai bóng đen ngừng lại. Cả hai bóng đen này đều mặc áo dạ hành màu đen, đặc biệt là trên mặt cả hai người đều có một miếng vải the màu đen che kín, chỉ để hở hai con mắt sáng quắc nên không biết họ là những nhân vật thế nào.

Hai bóng đèn vừa tới thì từ phía sau lại hai bóng nữa chạy lên theo, hai người sau này rõ rệt là thân pháp nặng nề chậm chạp hơn hai người đi đầu, nên không theo kịp họ và phải đến sau. Nhưng hai người theo sau cũng bịt mặt như hai người trước.

Bốn người bịt mặt vây bọn Kim Ngang Tiều vào giữa. Một người trong bọn trầm giọng quát:

- Chu Đức Ân, đêm nay nhà ngươi hết đường lẩn trốn, lão phu sẽ thanh toán nốt mối thù năm xưa còn để lại.

Người vừa lên tiếng rõ ràng là một người lớn tuổi, nhưng giọng nói sang sảng chứng tỏ nội lực sung túc, nội công thâm hậu vô cùng.

Chu Đức Ân ngạc nhiên lên tiếng hỏi:

- Các hạ là ai? Có chuyện gì thù oán với Chu mỗ từ bao giờ?

Người nọ không trả lời câu hỏi, nghiêm giọng với Kim Ngang Tiều:

- Bằng hữu họ Kim kia, việc này không liên can gì đến bằng hữu, lão phu cũng không quen biết bằng hữu, nên chỉ yêu cầu bằng hữu đóng vai bằng quan. Nếu bằng hữu không nghe lão phu cũng có cách đối phó.

Nói đoạn không chờ Kim Ngang Tiều trả lời, người đó khoa tay một vòng. "Soạt" y đã tuốt lưỡi kiếm đeo bên sườn ra khỏi vỏ, ánh kiếm xanh biếc lấp lánh dưới ánh trăng, tỏa ra một luồng hào khí ghê người, đủ hiểu đó là thanh bảo kiếm.

Người bịt mặt hành động có vẻ nóng nảy vô cùng. Lưỡi kiếm vừa rút ra khỏi vỏ, mũi kiếm đã khoa thành một đường tròn, với tiếng "vi vu" chém vào gió. Đồng thời người đó quát:

- Chu Đức Ân! Khán chiêu!

Lời nói chưa dứt, lưỡi kiếm đã như một con giao long nhằm thẳng ngực Chu Đức Ân tấn công tới, theo một chiêu số linh diệu vô cùng.

Mọi việc xảy ra quá mau lẹ và bất ngờ khiến Kim Ngang Tiều cũng phải giật mình kinh hãi, còn Chu Uyển Thanh kêu lên một tiếng kinh ngạc và tức giận.

Nhưng người ngạc nhiên hơn hết chính là Chu Đức Ân. Lão hiệp vội vàng né tránh đường kiếm ác độc của đối phương, nhưng đồng thời ông cũng kêu lên một tiếng sảng sốt và run giọng hỏi đứt quãng:

- Ngươi... ngươi...

Chu Đức Ân kinh hoàng thực sự, không phải vì thế kiếm của đối phương quá lợi hại và chính là vì thế kiếm đó quá... quen thuộc đối với ông. Đó là thế Bạch Xà Thốn Phụng chiêu thức thứ mười bảy của bài Tru Tiên Kiếm độc đáo của phái Côn Luân. Hơn nữa bài kiếm này không truyền bá ra ngoài, ngay những đệ tử mới nhập môn cũng không được học. Kể biết dùng Tru Tiên Kiếm phải là đệ tử thân tín của phái Côn Luân, ít ra cũng đã thụ nghiệp trên mười năm.

Người lạ thấy Chu Đức Ân kinh hãi vì nhận biết thế kiếm đó, liền cười gằn:

- Người mau móc kiếm ra đối địch. Lão phu vẫn theo tiền lệ là tuyệt kỹ của phái Côn Luân phải dùng để tiêu diệt môn đệ của Côn Luân.

Chu Đức Ân càng kinh ngạc lùi lại một bước, lớn tiếng hỏi:

- Các hạ là ai? Tại sao lại biết tuyệt kỹ bí truyền của bốn phái?

Người bịt mặt cười khanh khách:

- Người ngạc nhiên lắm phải không? Được ta cho người nhìn rõ mặt ta cũng không hại gì, vì đêm nay người không thoát khỏi tay ta nữa.

Nói đoạn y đưa tay lên giật mảnh vải che mặt xuống. Bộ mặt của y bộc lộ dưới ánh trăng, đó là khuôn mặt của một ông già quắc thước, hai mắt lấp lánh sáng lóe, râu tóc đã hoa râm trạc lối sáu mươi tuổi.

Nhưng Chu Đức Ân nhìn mặt người đó rồi bật lên một tiếng kêu thất thanh:

- Bốc... Bốc sư huynh! Té ra trận đánh năm xưa trên Thanh Hoa đỉnh, sư huynh không bị hại và còn sống đến ngày nay!

Ông già họ Bốc sa sầm nét mặt:

- Ta chính là Bốc Thừa Luân, nhưng ta không còn là sư huynh của người và cũng không phải là đệ tử Côn Luân nữa. Người hãy gọi ta là Bốc bang chủ, bang chủ Thanh Hồng bang!

Lâm Tuyền Kiếm Khách Chu Đức Ân kinh ngạc quá đổi, ông chỉ thốt ra được mấy tiếng:

- Bang chủ Thanh Hồng bang! Nhưng... tại sao... tại sao...

Thanh Hồng bang cũng là một bang hội như cả trăm bang hội khác của võ lâm thời đó. Mặc dầu Thanh Hồng bang thanh thế nhỏ bé, danh tiếng không lừng lẫy như Câu Hồn Bang, nhưng các nhân vật võ lâm đã từng nghe đến bang hội này.

Song là, điều làm Chu Đức Ân kinh ngạc không phải là Thanh Hồng bang mà là Bốc Thừa Luân. Năm xưa khi phái Côn Luân chưa bị tan rã, Bốc Thừa Luân là một trong những

môn đồ sủng ái của Hoàng Diệu Chân Nhân, vị chủ môn nhân đời trước của phái Côn Luân. Về sau khi phái Côn Luân bị tai biến, bên ngoài gặp cường địch tấn công, bên trong sinh nội loạn, các môn đệ bị tàn sát rất nhiều. Bối Thừa Luân cũng mất tích ngay từ thuở đó, khiến những đệ tử Côn Luân may mắn ở ngoài thoát chết đều cho rằng y cũng bị sát hại với các đồng môn khác.

Ai ngờ Bối Thừa Luân không chết và đến nay y đột nhiên xuất hiện dưới danh vị Bang chủ Thanh Hồng bang.

Điều kinh dị hơn hết là những chẳng những Bối Thừa Luân có vẻ căm thù Chu Đức Ân, sư đệ của y thuở xưa, mà còn chối bỏ cả danh hiệu đệ tử của Côn Luân. Trong võ lâm, phạm đã là một môn đệ của một môn phái nào điều tối kỵ nhất là chối bỏ sư thừa của mình, vì võ lâm coi đó như một sự sỉ nhục cho kẻ chối bỏ, đã vô ơn với phái mình thụ nghiệp. Bởi thế Chu Đức Ân hết sức kinh dị, không nói được lời nào nữa.

Bối Thừa Luân ngửa mặt lên trời cười khanh khách:

- Trước khi về châu Diêm chúa, ngươi sẽ còn gặp nhiều sự kinh ngạc hơn thế nữa. Đến lúc này ta cho ngươi biết sự bí mật năm xưa cũng không hại gì, vì ngươi chỉ còn sống trong khoảnh khắc nữa thôi.

Một tiếng "soạt" do gươm rút ra khỏi vỏ vang lên, tiếp theo là tiếng thét lạnh lạnh của Chu Uyển Thanh:

- Lão tặc, bất luận ngươi là ai, ngươi cũng không được ăn nói ngông cuồng như vậy trước mặt công công và bản cô nương.

Bối Thừa Luân liếc cặp mắt sắc như dao nhìn qua Chu Uyển Thanh rồi cười gằn nói:

- Ngươi có phải là con gái của Chu Thiên Long, cháu của Chu Đại Hải đó không? Năm xưa trong trận huyết chiến trên đỉnh núi Côn Luân, điều ta ân hận nhất là để cho Chu lão tặc thoát thân.

- A!

Lâm Tuyền Kiểm Khách Chu Đức Ân bật ra một tiếng kêu kinh hãi. Một tia sáng vụt lóe qua đầu óc Chu lão hiệp, khiến ông chột hiếu. Chu Đức Ân lùi một bước, gầm lên một tiếng như sét nổ:

- Ngươi!... Bối Thừa Luân... té ra ngươi là kẻ nội phản năm xưa!

Việc đại biến năm xưa ở phái Côn Luân làm môn phái này tan rã, các bảo vật trấn sơn bị thất lạc, là việc giang hồ võ lâm đều hay. Nhưng bên trong có những uẩn khúc ít người

hiếu nổi. Đại khái võ lâm chỉ biết rằng phái Côn Luân bị cường địch tấn công từ bên ngoài, rồi ở trong lại sinh nội biến, khiến một môn phái to lớn như vậy mà chỉ một đêm đã bị tan nát, quả là một điều đại bất hạnh, bất cứ môn phái nào khác nghe thấy cũng phải rung mình kinh sợ.

Nhưng cường địch là ai? Tại sao lại có nội phản ở bên trong. Những nghi vấn này không ai được rõ. Những đệ tử phái Côn Luân biết rõ sự thật thì phần lớn đều bị chết thảm trong đêm hỗn chiến còn một ít sống sót lại không chịu tiết lộ ra ngoài. Chính vị chủ môn nhân là Hoàng Sơn Nhất Kiếm Chu Đại Hải sống sót thoát hiểm cũng không chịu nói ra ngoài. Hình như ông còn nghiêm cấm các đệ tử sống sót, không cho ai được tiết lộ.

Còn Chu Đức Ân tuy là em ruột Chu Đức Ân, nhưng lúc sinh ra biến cố, ông mắc việc đi vắng ở phương xa, đến lúc trở về thì môn phái đã tan rã rồi. Về sau, khi gặp lại Chu Đại Hải ông cũng không được vị trưởng huynh nói cho biết rõ.

Đến nay, Bốc Thừa Luân lại làm phản? Đó mới thực là điều quái gở nhất khiến không ai có thể ngờ được, Bốc Thừa Luân không phải là đệ tử tầm thường của Côn Luân, mà là một cao đồ của Hoàng Diệu Chân Nhân, vị chủ môn nhân đời trước. Hơn nữa Bốc Thừa Luân còn gọi Hoàng Diệu Chân Nhân là nghĩa phụ, nghĩa là y được Chân Nhân nhận làm con nuôi.

Hoàng Diệu Chân Nhân trước kia là một kiếm khách nổi danh đứng hàng số một của võ lâm. Trước khi mặc áo đạo sĩ, ông đã lập gia thất, làm bạn với một nữ hiệp cũng nổi danh thời đó. Hai người có một người con gái, nhưng ít lâu sau đó người vợ của Hoàng Diệu Chân Nhân qua đời, khiến ông chán nản thế sự, cắt tóc tu tiên.

Trước khi liên tiếp nhận ngôi chủ môn phái Côn Luân, Hoàng Diệu Chân Nhân đã có một số đồng đệ tử, nhưng trong số này có hai người được ông sủng ái nhất là Chu Đại Hải và Bốc Thừa Luân, hai thanh niên tuấn tú cốt cách phi phàm.

Chu Đại Hải được thừa nhận trước nên là sư huynh của Bốc Thừa Luân. Tuy vậy Hoàng Diệu Chân Nhân yêu quý hai người ngang nhau.

Về sau Hoàng Diệu Chân Nhân gả con gái cho Chu Đại Hải đồng thời còn truyền ngôi chủ môn cho chàng nữa. Phải chăng vì sự đó mà Bốc Thừa Luân sinh lòng ghen ghét rồi tạo phản.

Nguyên do này không ai được biết. Có điều là Bốc Thừa Luân thời đó không tỏ vẻ gì ghen ghét cả và vẫn kính yêu sư huynh và sư tỷ như thường. Nhưng đến lúc Bốc Thừa Luân chính thức nhận y là kẻ tạo phản, Chu Đức Ân mới giật mình kinh hãi.

Lại nói Bốc Thừa Luân thấy Chu Đức Ân kinh hãi như vậy, y liền cười nhạt nói tiếp:

- Chu Đức Ân! Người kinh ngạc lắm phải không? Bây giờ người sắp đến lúc chết, ta cho người biết rõ chuyện cũng không hại gì? Khi ta bắt đầu ra mặt tấn công đệ tử phái Côn Luân, mọi người tưởng ta thù oán Chu Đại Hải, ghen ghét với ý về ngôi chưởng môn của phái Côn Luân. Hà hà... Đâu có phải như vậy. Ta đâu có thèm làm chưởng môn của phái Côn Luân. Ta nói thực cho người biết, ta gia nhập phái Côn Luân không phải là thực tình, mà chỉ là vâng mệnh ân sư của ta, giả vờ xin làm môn đệ của lão Hoàng Diệu để học bí quyết kiếm thuật của phái Côn Luân mà thôi.

Lâm Tuyền Kiếm Khách Chu Đức Ân thét lên một tiếng tức giận và kinh hãi:

- Gian tế!... Người chỉ là gian tế đầu nhập phái Côn Luân!

Bốc Thừa Luân lại cười đắc chí:

- Người sẽ còn phải ngạc nhiên hơn nữa trước khi nhắm mắt!

Nói dứt lời Bốc Thừa Luân quay lại gọi:

- Hồng nhi, con hãy bỏ mặt nạ ra cho những người họ Chu thấy rõ con là ai.

Trong ba người mặc áo đen bịt mặt đứng sau Bốc Thừa Luân lúc đó, có một người nhỏ bé tiến lên một bước, tay gỡ mặt nạ miệng nói:

- Tuân lệnh sư phụ!

Giọng nói vừa thốt ra, Chu Đức Ân và Chu Uyển Thanh đã lạnh toát người kinh hãi. Vì đó là một giọng nói của một phụ nữ rất quen thuộc.

Chiếc mặt nạ buông xuống, Chu Uyển Thanh đã thét lên một tiếng căm hờn.

- Lãng thị! Người... người đã đầu nhập gia đình ta, người người là người của kẻ thù của phái Côn Luân.

Người đàn bà đó chính là Lãng thị. Vợ của Chu Thiên Long và là dì ghẻ của Chu Uyển Thanh. Khi đến gia đình họ Chu, Lãng thị là người hoàn toàn không biết võ công. Ai ngờ đó chỉ là một cách giả trang khéo léo, Chu Thiên Long không có kinh nghiệm giang hồ, đã bị lừa một cách thâm hại.

Lãng thị mặc quần áo dạ hành, lưng đeo bảo kiếm, cất tiếng nói:

- Ta không phải là Lãng thị, mà tên gọi là Phương Lý Hồng đệ tử thứ bảy của Bốc sư phụ. Chính ta tuân lệnh ân sư, hy sinh trinh tiết, đến kết nghĩa với Chu Thiên Long để dò tìm những di vật của phái Côn Luân.

Chu Uyển Thanh uất ức lớn tiếng mắng chửi, nhưng Chu Đức Ân đã bình tĩnh trở lại, ông trầm giọng hỏi:

- Phương thị chính người đã ra tay hạ sát chồng người là Chu Thiên Long phải không? Dù sao người cũng là kẻ giết chồng.

Đôi mắt sáng quắc của Chu Đức Ân nhìn vào mặt Phương Lý Hồng khiến y cúi đầu không nói.

Bốc Thừa Luân cất tiếng cười ha hả:

- Kẻ giết Chu Thiên Long không phải là Hồng Nhị, mà chính là lão phu đây, lão phu chỉ ân hận không tìm ra được chốn ẩn náu của Chu Đại Hải sớm hơn nữa, nên mới để vợ chồng y chết một cách âm thầm như vậy. Nhưng con y là Chu Thiên Long cũng không thoát khỏi ngọn Ngũ Độc Chuông của ta.

Quá uất ức Chu Uyển Thanh hét lên một tiếng, định xông lên đấu với Bốc Thừa Luân trả mối thù. Nhưng Chu Đức Ân đã giơ tay ngăn cản cháu và lên tiếng:

- Bốc Thừa Luân... Ngũ Độc Chuông. Người không xứng sự thù, nhưng ta cũng biết người là kẻ thù truyền kiếp của bốn phái. Hay lắm, đêm nay ta sẽ vì đệ tử của môn phái Côn Luân trả mối thù tuyệt hận.

Nói dứt lời Chu Đức Ân vung thanh kiếm cầm tay thành một luồng bạch quang, nhắm các yếu huyệt của Bốc Thừa Luân tấn công. Bốc Thừa Luân cười nhạt, ung dung múa kiếm chống đỡ.

Chu Uyển Thanh đang sôi máu căm thù cũng xông lên tấn công Phương Lý Hồng tức Lãng thị.

Chu Đức Ân đã phục hồi công lực, lại thêm mấy ngày vừa qua được Kim Ngang Tiêu chữa bệnh, dùng nội lực bổ thân của chàng dồn sang cơ thể ông, nên công lực Chu Đức Ân so với trước có phần tinh tiến hơn. Lưỡi kiếm của Chu Đức Ân quét trong không khí, thành những tiếng vi vu rợn người.

Tuy nhiên võ công của Bốc Thừa Luân cũng không phải tầm thường. Khi xưa Bốc Thừa Luân xuất thân từ một bang phái khác rồi mới đầu nhập Côn Luân để học những bí quyết kiếm pháp của phái này. Hơn nữa Bốc Thừa Luân được Hoàng Diệu Chân Nhân đặc biệt sủng ái, đem hết kiếm pháp Côn Luân ra truyền thụ cho y, bởi thế tài nghệ của Bốc Thừa Luân chẳng kém gì Chu Đại Hải năm xưa.

Trong trận đấu này, Bốc Thừa Luân còn có điểm lợi hơn Chu Đức Ân là tất cả những chiêu số kiếm pháp của Chu Đức Ân, y đều biết hết. Trái lại Chu Đức Ân chỉ biết những môn kiếm pháp do Bốc Thừa Luân học được của phái Côn Luân, còn những chiêu số thuộc môn phái thật sự của y, Chu Đức Ân hoàn toàn không hay biết. Vả lại ngay trong môn phái Côn Luân, vai vế của Bốc Thừa Luân cao hơn Chu Đức Ân rất nhiều. Bởi thế Bốc Thừa Luân đã tin chắc sẽ hạ được Chu Đức Ân một cách dễ dàng và cũng vì thế y mới không ngần ngại nói rõ cả sự bí mật năm xưa. Có điều Bốc Thừa Luân không ngờ là sau Chu Đức Ân còn có một người nữa đó là Kim Ngang Tiêu.

Từ lúc đầu Kim Ngang Tiêu vẫn khoanh tay đứng im, xem đôi bên đối đáp với nhau như thể người ngoài cuộc nhưng sự thật chàng rất quan tâm đến sự an nguy của ông cháu Chu Đức Ân và Chu Uyển Thanh.

Kim Ngang Tiêu cũng đã nghe nói đến cuộc tai biến xảy ra cho phái Côn Luân, nhưng mãi đến nay mới biết nguyên do. Đến lúc Bốc Thừa Luân nói ra ba tiếng Ngũ Độc Chương chàng liền hiểu ngay ngọn ngành mối thù truyền kiếp của hai môn phái.

Nguyên Ngũ Độc Chương là tuyệt kỹ của môn phái Thiên Thai, một phái võ nhỏ ở tỉnh Sơn Đông. Người trong võ lâm không ai lạ gì việc phái Thiên Thai thâm thù với phái Côn Luân từ mấy đời nay. Nguyên do cũng chỉ vì sự khích bác của đệ tử hai phái, nhưng từ nhỏ hóa ra lớn, rồi đến lúc các cao thủ của hai phái tìm kiếm nhau để giết lẫn nhau.

Phái Thiên Thai thành lập từ hơn một trăm năm nay, do vị tổ sư của phái ấy là Thiên Thai lão nhân khai phái, đến nay truyền thụ đã được bốn đời. Mối thù phái Côn Luân bắt đầu từ đầu chương môn thứ hai, nhưng lúc đó phái Thiên Thai còn nhỏ bé lực lượng quá yếu, võ công kiếm thuật còn kém Côn Luân, nên mỗi lần đối địch là Thiên Thai lại thất bại.

Đến đời thứ ba, người chương môn mới nghĩ ra một kế, cho đệ tử thân tín, đứng đầu là Bốc Thừa Luân, đầu nhập Côn Luân vừa học các bí quyết kiếm thuật của phái này, vừa để làm nội ứng khi tấn công.

Kế độc này đã thành công. Sự thật phái Côn Luân từ khi Hoàng Diệu Chân Nhân qua đời môn phái đã suy yếu đi nhiều. Nguyên nhân là Hoàng Diệu Chân Nhân quá nhân từ ngay thẳng, thu nhận đệ tử dễ dãi lại hay tin người, thành thử trong môn đệ có nhiều kẻ bất lương. Những kẻ đó bị bọn Bốc Thừa Luân xúi giục mua chuộc, nên đến khi phái Thiên Thai kéo đến tấn công thì bọn bất lương đó quay mũi kiếm, giết hại đệ tử Côn Luân rất nhiều.

Chu Đại Hải người kế vị Hoàng Diệu Chân Nhân, cũng biết trong số đệ tử Côn Luân thời đó có nhiều kẻ gian ác, nhưng vừa mới lên ngôi chưởng môn, ông không kịp chỉnh đốn môn đệ, thì cơn tai biến đã xảy ra.

Việc này chung quy do lỗi ở Hoàng Diệu Chân Nhân, nhưng Chu Đại Hải tôn kính nghĩa phụ, không nỡ nhắc lại lỗi lầm ấy. Bởi vậy sau khi thoát thân, ông liền im hơi lặng tiếng. Những đệ tử khác kẻ nào sống sót cũng tuân lệnh chưởng môn, không nhắc đến vụ nội phản, vì cho đó là điều đại sỉ nhục cho môn phái. Bởi thế nguyên nhân cơn tai biến làm rối loạn Côn Luân đã được tuyệt đối giữ kín, người bên ngoài không ai hay biết.

Lại nói về trận đấu giữa Chu Uyển Thanh và Phương Lý Hồng thì tình thế rõ rệt là bất lợi cho Phương Lý Hồng. Chu Uyển Thanh học võ từ nhỏ lại được chân truyền kiếm thuật của phái Côn Luân, nên kiếm pháp của nàng hơn Phương Lý Hồng một bậc. Lúc này nàng lại cầm hận Phương Lý Hồng, tức Lãng thị đến tận xương tủy, nên lối kiếm của Chu Uyển Thanh luôn luôn áp đảo quần chúng lấy người họ Phương.

Đáng thương hại cho Phương Lý Hồng. Nàng ta nguyên do cũng không phải là người độc ác, mà chỉ vì hoàn cảnh xô đẩy vào cuộc cừ thù này, Phương Lý Hồng là cô bé mồ côi, được Bốc Thừa Luân đem về nuôi dạy làm đệ tử. Sau khi phái Côn Luân bị triệt hạ, phái Thiên Thai càng ngày càng lớn mạnh. Bốc Thừa Luân lúc về già lại lập ra bang hội gọi là Thanh Hồng bang, thu nạp rất nhiều đệ tử, chuyên việc đi dò xét tung tích của những người thuộc phái Côn Luân năm xưa.

Phương Lý Hồng vì cảm ơn nuôi dưỡng của Bốc Thừa Luân nên khi sư phụ của nàng ra lệnh phải giả vờ làm con của một viên thơ lại bị nạn giặc úc hiếp để đầu nhập Chu gia trang, Phương Lý Hồng liền tuân lệnh ngay, hy sinh cả tiết trinh để lấy Chu Thiên Long.

Nào ngờ Phương Lý Hồng tức Lãng thị lại cảm động về sự đối đãi ân cần của Chu Thiên Long nên suốt mấy năm ở Chu gia trang, nàng chỉ khát lần chớ không chịu tuân lệnh sư phụ hạ thủ Chu Thiên Long. Nàng lấy cớ còn phải dò hỏi chỗ giấu những di vật của phái Côn Luân mà Bốc Thừa Luân muốn chiếm đoạt.

Mãi sau, khi biết chắc là các di vật của Côn Luân không để ở Chu gia trang, Bốc Thừa Luân mới quyết định hạ thủ Chu Thiên Long, nhưng để lại Chu Uyển Thanh để chờ Chu Đức Ân về tới Chu gia trang sẽ bắt luôn cả hai người, dùng cực hình tra khảo để buộc phải khai chỗ giấu các di vật đó, Chu Uyển Thanh không bị giết ngay cùng một lúc với Chu Thiên Long là vì lẽ đó.

Sau khi Chu Thiên Long bị giết chết, Lăng thị tức Phương Lý Hồng cũng thấy thấm thía mối tình chẵn gối đã năm năm qua, và cũng có ý ân hận, nhưng không dám tỏ lộ cùng ai. Đến lần tấn công sau cùng vào Chu gia trang thì bọn thủ hạ Bốc Thừa Luân liền bắt nàng đi theo ngay, sợ để nàng ở lại bên Chu Đức Ân sẽ lộ chuyện.

Phương Lý Hồng có lòng ân hận, nhưng dù sao nàng cũng có một phần tội lỗi. Còn đối với Chu Uyển Thanh, Phương Lý Hồng là người đàn bà gian trá, một thứ yêu phụ đã giết chồng, nên Chu Uyển Thanh dùng tận lực chỉ mong đâm chết ngay Phương Lý Hồng để báo thù cho cha.

Võ công đã kém, Phương Lý Hồng lại mất năm năm không được tập luyện ở Chu gia trang, nên lại càng lúng túng. Chưa được hai chục hiệp, Phương Lý Hồng đã bắt đầu nguy đến nơi.

Hai người bịt mặt đi theo Bốc Thừa Luân cũng là đệ tử của họ Bốc và là người của bang Thanh Hồng. Hai người này không biết Kim Ngang Tiều là ai, chỉ thấy chàng đứng im, liền cho rằng chàng sợ hãi vì lời cảnh cáo của Bốc Thừa Luân lúc trước, nên không dám can thiệp. Bởi thế hai người này không đếm xỉa gì đến Kim Ngang Tiều.

Lúc này hai người bịt mặt thấy Phương Lý Hồng bị hạ phong và sắp lâm nguy, cả hai liền cười gằn một tiếng, rút kiếm ra, định nhảy vào trợ chiến cho Phương Lý Hồng.

oOo

BÁO MỐI PHỤ THÙ

Không ngờ hai người vừa nhảy vào vòng chiến, chưa kịp tấn công chiêu nào, thì đột nhiên mắt hoa lên, họ đã thấy một người tuổi trẻ, ăn mặc như thư sinh, khoanh tay đứng trước mặt họ, nét mặt lạnh lùng ghê rợn vô cùng. Người đó chính là Kim Ngang Tiều.

Trong hai người bịt mặt, có người béo lùn, thân hình lực lưỡng, tiếng nói trầm trầm có vẻ đã cao niên, cất tiếng hỏi xằng:

- Tiểu tử muốn can thiệp vào việc Thanh Hồng bang, người hết muốn sống rồi hay sao?

Kim Ngang Tiều lạnh lùng nói:

- Ta cho phép hai vị rút khỏi nơi đây mau. Nếu chậm trễ chớ trách ta xuống tay độc ác!

Người bịt mặt thứ hai, dáng người cao gầy và nhỏ tuổi hơn quát lớn:

- Tiểu tử đến lúc chết nên mới ăn nói ngông cuồng như vậy.

Y vừa nói dứt lời, hai luồng kiếm quang đã tung ra, nhằm thẳng ngực Kim Ngang Tiều tấn công. Nền nhớ hai người này là cao đồ của Bốc Thừa Luân, vai vế còn ở trên Phương Lý Hồng. Họ lại được Bốc Thừa Luân truyền thụ kiếm thuật của phái Côn Luân, nên chiêu số kiếm pháp của họ tinh diệu vô cùng.

Nhưng hai người này làm sao địch nổi. Họ thấy Kim Ngang Tiều mặt mũi còn non, nên tưởng chàng chỉ là một người võ công tầm thường. Không ngờ họ đã gặp phải một vị sát tinh.

Thấy cả hai người bịt mặt dùng những đòn hiểm độc tấn công mình, Kim Ngang Tiều cười nhạt luôn mồm. Chàng chỉ khẽ lách mình là đã ra khỏi hai luồng kiếm quang. Hai người bịt mặt chỉ thấy thoáng một cái, hình bóng Kim Ngang Tiều đã biến đâu mất.

Họ còn đang giựt mình kinh hãi chưa kịp quay người lại, bỗng cảm thấy yếu huyệt ở sau gáy mình có bàn tay như sắt nguội nắm lấy, người co rúm lại, chân tay bải hoải, hai lưỡi kiếm đều rớt xuống nền đá ở sườn núi, nghe "keng, keng".

Thì ra Kim Ngang Tiều đã dùng Tu Di Thân Pháp lên ra sau họ và nhanh như chớp đưa tay lên nắm lấy hai gáy của đối phương mỗi người một tay.

Kim Ngang Tiều xoay hai bàn tay lại, để hai người đó quay lại phía chàng rồi chàng buông hai tay ra, thuận thế giật luôn hai mảnh vải đen che mặt của họ. Đó chỉ là hai kẻ mà chàng không quen biết, người béo lùn có râu xồm trạc trên bốn chục tuổi, còn người gầy và cao lồi ngoài hai mươi.

Trước võ công tuyệt thế của Kim Ngang Tiều, chưa đánh được một hiệp đã bị chàng khắc phục hai người, nên họ kinh hoảng thất sắc. Cả hai bị điểm vào yếu huyệt nên chân tay rã rời, dù muốn kháng cự cũng không được nữa. Họ đành đứng chết chịu trận ở trước mặt Kim Ngang Tiều, thân hình run rẩy vì thấp cặp mắt sáng như sao của Kim Ngang Tiều đang quắc lên nhìn họ.

Kim Ngang Tiều thấy bọn này hành sự độc ác, chàng đã định tiêu diệt chúng cho bớt mối họa cho võ lâm. Tay mặt chàng giơ lên thành chỉ, chỉ cần điểm vào mấy tử huyệt của chúng là cả hai tên sẽ tắt thở ngay. Nhưng cánh tay chàng còn cách ngực chúng độ một tấc thì dừng lại. Kim Ngang Tiều chợt trông thấy hai mắt kinh hoảng đã thất thần, đang nhìn chàng như thể van xin tha mạng, chàng lại động mỗi từ tâm, nghĩ rằng hai kẻ này theo lệnh

sư phụ của chúng, nên tội có thể dung. Vả lại cả hai tên chắc hẳn đều có gia đình vợ con, nếu giết chúng, tức nhiên gây tang tóc hai gia đình vô tội.

- Ta tha mạng cho hai người, lần sau trước khi hành động một việc gì hai người chớ quên việc đêm nay.

Nói đoạn, chàng hất tay một cái, lập tức có một luồng kinh phong phát ra, đẩy hai tên nọ bắn văng ra ngoài xa đến bảy, tám trượng rồi lẳng xuống núi lông lốc. Tài tình nhất là Kim Ngang Tiều vừa dùng chưởng phong đẩy chúng bắn đi, lại vừa giải huyết cho chúng, nên hai tên nọ lăn được mấy vòng rồi gượng đứng lên được. Quả nhiên chúng không dám quay đầu nhìn trở lại nữa, cứ thế chạy miết xuống núi.

Chu Uyển Thanh thấy Kim Ngang Tiều đã xuất thủ, nên hăng hái bội phần, giữa lúc Phương Lý Hồng luống cuống lùi và vấp phải một mô đá loạng choạng, Chu Uyển Thanh quát lên một tiếng, lưỡi kiếm của nàng xia một phát trúng tim Phương Lý Hồng, đồng thời nàng nghẹn ngào kêu lớn:

- Cha... cha, xem con trả thù cho cha đây này.

Phương Lý Hồng bị mũi kiếm chí tử, chỉ hét lên một tiếng rồi ngã vật ra chết liền. Đáng thương cho Phương Lý Hồng tức Lãng thị, chỉ vì lầm đường lạc lối, đi theo bọn gian ác như Bốc Thừa Luân, nên rút cuộc phải mang thảm họa.

Đang này, Bốc Thừa Luân đấu với Chu Đức Ân đang lúc thắng thế, tưởng sẽ hạ được Chu Đức Ân trong khoảnh khắc. Không ngờ y thấy hai đệ tử của mình bị Kim Ngang Tiều khuất phục dễ dàng văng xuống núi, kể đó Phương Lý Hồng lại bị Chu Uyển Thanh đâm chết, Bốc Thừa Luân vừa kinh vừa tức, kiếm pháp đột nhiên rối loạn.

Lâm Tuyền Kiếm Khách Chu Đức Ân là tay lão luyện giang hồ làm sao không biết lợi dụng cơ hội đó. Nhân lúc Bốc Thừa Luân bị phân tâm hoảng sợ, Chu Đức Ân liền chuyển thủ thành công, quát lên một tiếng, vận dụng lưỡi kiếm như con giao long quẫy khúc, nhắm thẳng yết hầu của Bốc Thừa Luân đâm tới.

Bốc Thừa Luân không thẹn là một cao thủ, cầm đầu bang hội. Đang lúc bị ngoại cảnh làm phân tâm như vậy, y vẫn có phản ứng mau lẹ. Chợt thấy kiếm khí mát lạnh bay tới cổ, Bốc Thừa Luân trong lúc thập tử nhất sinh, lắc người sang bên trái, khiến lưỡi kiếm của Chu Đức Ân chém trượt sang bên vai y, chỉ rạch một đường kiếm nhỏ không sâu lắm. Vết thương rất nhẹ, chỉ sướt ở ngoài da mà thôi.

Bị vết thương này, Bốc Thừa Luân giật mình lùi lại, nhưng y đã chấn định được tinh thần ngay. Y gầm rống lên như tiếng sấm:

- Họ Chu kia, lão phu quyết lấy đầu các ngươi đêm nay.

Nói chưa dứt lời, Bốc Thừa Luân đã vũ động thanh kiếm, ào ào như gió thổi, bay đến tấn công Chu Đức Ân. Đang lúc uất hận, Bốc Thừa Luân đã giở đến kiếm pháp tuyệt học của sư môn, tức là phái Thiên Thai.

Sự thật, kiếm pháp của Chu Đức Ân còn kém Bốc Thừa Luân một bậc. Bởi thế khi Bốc Thừa Luân giở binh sinh tuyệt học ra thì Chu Đức Ân lâm nguy ngay. Chu Đức Ân lùi mãi, chân tay luống cuống.

Đứng bên coi trận đấu, Chu Uyển Thanh thấy ông mình lâm nguy nên nóng nảy định nhảy vào trợ chiến. Nhưng Chu Uyển Thanh chưa bước đi, Kim Ngang Tiêu đã nắm lấy ta nàng khẽ nói:

- Thanh muội yên lòng, để tôi giúp Chu lão bá.

Trông cuộc giao đấu, Chu Đức Ân đã lùi hết một vòng, bỗng nghe "keng" một tiếng, thanh kiếm của Chu Đức Ân đã bị Bốc Thừa Luân đánh văng ra khỏi tay, bắn ra xa.

Bốc Thừa Luân cười lên một tiếng quái dị, y tiến lên một bước, giơ lưỡi kiếm định chém thẳng vào cổ Chu Đức Ân.

Nhưng lưỡi kiếm của Bốc Thừa Luân bay tới nửa đường bỗng bị chặn đứng ngay lại không nhúc nhích được nữa, đồng thời Bốc Thừa Luân đã thấy trước mặt mình có một chàng thanh niên mặt trắng như ngọc, đôi mắt sáng quắc uy nghiêm đang nhìn mình.

Kim Ngang Tiêu đã nhảy vào đúng lúc gỡ nguy cho Chu Đức Ân. Thân pháp chàng quá mau lẹ nên chính hai người đang giao đấu cũng không hay biết có người thứ ba nhảy vào vòng chiến.

Kim Ngang Tiêu nhảy vào giữa hai người, đồng thời vận Cự Linh Thần Công vào hai bàn tay, giơ tay mặt lên đón thanh kiếm đang chém xuống và dùng hai ngón tay như chiếc kềm sắt kẹp lấy lưỡi kiếm của Bốc Thừa Luân.

Bốc Thừa Luân kinh hoàng thất sắc, không ngờ thanh niên này có võ công cao cường như vậy, y quát lên một tiếng định rút thanh kiếm về, không ngờ lưỡi kiếm dính chặt lấy tay Kim Ngang Tiêu, tha hồ cho Bốc Thừa Luân dùng sức, cũng không sao lay chuyển nổi.

Vừa kinh lại vừa hổ thẹn, Bốc Thừa Luân tự nghĩ chẳng ra gì mình cũng là cao đồ của phái Thiên Thai lại đứng đầu Thanh Hồng bang, làm sao có thể thua một thanh niên ít tuổi nhục nhã như vậy?

Bốc Thừa Luân quát lên một tiếng, vận toàn lực vào hai tay, mặt đỏ bừng cố sức kéo thanh kiếm ra khỏi tay Kim Ngang Tiều. Nhưng Cự Linh Thần Công là thứ võ học thượng thừa, độc nhất của võ lâm. Bốc Thừa Luân là đệ tử của hai phái chuyên về kiếm pháp, không thể nào dùng nội lực thắng được môn thần công đó. Bởi vậy mặc cho Bốc Thừa Luân dùng cả hai tay kéo chui kiếm, thanh kiếm vẫn trơ trơ ở hai ngón tay của Kim Ngang Tiều.

Bỗng Kim Ngang Tiều rung bàn tay một chút. Lập tức hai bàn tay của Bốc Thừa Luân bị toạc hổ khẩu, ruột ra khỏi chui kiếm, đồng thời y lại bị kinh lực ở tay Kim Ngang Tiều phát ra, đẩy lùi lại mấy bước.

Nhanh như chớp Kim Ngang Tiều không cần nhảy lại, chàng đã dùng thủ pháp điểm huyết độc đao Lăng Không Điểm Huyết điểm vào huyết Kiên Tĩnh của Bốc Thừa Luân. Đang lúc tinh thần chấn động vì tưởng cầm chắc phần thắng không ngờ lại thất bại nhục nhã vì một thanh niên tuổi còn non, lại thêm toàn thân bị Cự Linh Thần Công phản ứng dữ dội, Bốc Thừa Luân không sao tránh né khỏi đòn điểm huyết của đối phương, vì huyết Kiên Tĩnh trên cơ thể người ta chính là huyết chi phối các cử động của tay chân.

Bốc Thừa Luân người cứng đờ như khúc gỗ, chỉ còn biết giương đôi mắt kinh hoảng thất thần nhìn Kim Ngang Tiều.

Kim Ngang Tiều tiến đến trước mặt y, nét mặt chàng lạnh lùng rất ghê sợ, chàng cất tiếng nói:

- Việc ân oán giữa hai phái Côn Luân và Thiên Thai lẽ ra ta không lý can thiệp đến, nhưng vì ngươi ra tay quá ác độc, lại dùng mưu kế tiểu nham lừa thầy phản bạn, một tay ngươi làm phái Côn Luân tan rã, hàng trăm người vô tội táng mạng, nên kẻ đứng ngoài là ta cảm thấy bất nhẫn, vì công đạo của võ lâm phải ra tay. Ta không thù oán chi với ngươi, bởi vậy ta chỉ phế hết võ công của ngươi để ngươi hết di họa cho võ lâm sau này..

Kim Ngang Tiều chưa nói dứt lời, phía sau chàng đã có tiếng thét lên lạnh lạnh của Chu Uyển Thanh:

- Ngang Tiều ca ca! Không được... Bốc Thừa Luân chẳng những là kẻ đại thù của phái Côn Luân mà còn là kẻ đại gian ác đã sát hại phụ thân tiểu muội. Đại ca không được tha hãn phái để mặc cho tiểu muội trả mối phụ thù tuyệt hận.

Kim Ngang Tiều đã gơ tay, định điểm vào mấy huyết đạo của Bốc Thừa Luân để phế hết võ công của y, chợt nghe thấy Chu Uyển Thanh nói thế, chàng giật mình dừng tay lại. Kim Ngang Tiều hơi do dự chút ít, nhưng rồi nhận thấy Chu Uyển Thanh nói có lý trong đạo

nghĩa võ lâm, mối thù của cha mẹ hay sự phụ là mối thù tuyệt đối, không ai có quyền ngăn cản.

Kim Ngang Tiều liền thở dài một tiếng, lùi ngay lại để mặc cho Chu Uyển Thanh xử trí với kẻ thù.

Chu Uyển Thanh rút lên một tiếng nhảy tới trước mặt Bốc Thừa Luân. Mắt nàng đầy lệ, nàng nghẹn ngào ngửa mặt lên trời nói với kẻ đã khuất:

- Phụ thân, phụ thân có linh thiêng, xin chứng kiến nhi nữ lấy tim kẻ thù.

Nói dứt lời Chu Uyển Thanh gơ thanh kiếm nhắm đâm thẳng vào ngực Bốc Thừa Luân.

Mũi kiếm của Chu Uyển Thanh còn cách ngực Bốc Thừa Luân độ gang tấc thì đột nhiên một luồng kinh phong ào tới một bóng đen xẹt qua làm mọi người hoa mắt, đồng thời thanh kiếm của Chu Uyển Thanh đã bật ra khỏi tay nàng, văng ra xa đến hơn một trượng rồi rớt xuống sườn núi nghe leng keng.

Mọi việc xảy ra quá mau lẹ như chớp nhoáng. Giữa lúc Chu Uyển Thanh sắp giết Bốc Thừa Luân thì một bóng đen đã nhảy tới đánh văng thanh kiếm của Chu Uyển Thanh ra một nơi, đồng thời bóng đen cấp Bốc Thừa Luân nhảy bay ra khỏi đó đến ba bốn trượng cứu Bốc Thừa Luân thoát chết.

Kim Ngang Tiều, Chu Đức Ân và Chu Uyển Thanh giật mình kinh hãi chưa kịp nhìn xem bóng đen là ai thì bóng đen đã đứng lại, cất tiếng lạnh lạnh nói:

- Kim tiểu tử, nhà ngươi khi không lại can thiệp vào công việc của người khác không sợ mang họa vào thân hay sao! Một chuồng Hỏa Diệm của lão nương mấy hôm trước chưa đủ làm ngươi tỉnh ngộ à?

Thì ra bóng đen nhảy tới cứu Bốc Thừa Luân chẳng phải ai xa lạ chính là nữ đại ma đầu khét tiếng Hắc Cốt Ma Nương Lý Phụng Chỉ vừa tái xuất giang hồ sau mấy chục năm ẩn tích.

Như hồi trên đã nói, Hắc Cốt Ma Nương đột nhiên tới núi Tỳ Bà này phá đám cuộc giao đấu chuồng lực của Siêu Không Thượng Nhân và Ảo Ma Đầu Đà, rồi y thị lại cùng hai nhà sư này giao đấu kịch liệt. Trong khi ba người này giao chiến thì ở gần đó bọn Bốc Thừa Luân kéo đến vây đánh Chu Đức Ân, Chu Uyển Thanh.

Hắc Cốt Ma Nương võ công kinh người, quả là không hổ thẹn với danh hiệu đệ nhất nữ ma đầu năm xưa. Một mình giao đấu với hai cao thủ thượng thặng là Siêu Không Thượng Nhân, cao tăng của phái Bắc Thiếu Lâm thủ tọa Mâu Ni đường và Ảo Ma Đầu Đà chuồng

môn nhân phái Đạt Ma bên Tây Tạng. Hắc Cốt Ma Nương vẫn ung dung nhàn hạ sử dụng võ công chiêu số quái dị của Hoàng hạc đảo chúa và luôn luôn phát ra chuông lục Hỏa Diệm Chưởng khiến cho sườn núi Tỳ Bà đêm đó trời tuy giá lạnh mà cả một khoảng chu vi mấy trượng quanh đó khí nóng của Hỏa Diệm Chưởng phát ra hâm hấp với một mùi diễm sinh khét lẹt.

Tuy trong nhất thời Hắc Cốt Ma Nương không thể áp đảo được hai nhà sư ngay, nhưng hai nhà sư đã bị hạ phong rõ rệt và nếu trận đấu kéo dài, phần thắng chắc chắn về tay Hắc Cốt Ma Nương.

Khi bọn Bốc Thừa Luân sắp kéo đến vây đánh hai ông cháu Chu Đức Ân, Hắc Cốt Ma Nương đã biết ngay nên để ý canh chừng, còn hai nhà sư gặp cường địch hiểm có trong đời nên dốc toàn thân giao đấu.

Đến lúc Bốc Thừa Luân sắp bị Chu Uyển Thanh hạ sát thủ, Hắc Cốt Ma Nương vội vã dùng tới mười thành công lực Hỏa Diệm Chưởng, đẩy hai luồng chuông phong Âm Ma của hai lão hòa thượng sang một bên rồi nhảy lại tiếp cứu Bốc Thừa Luân.

Hắc Cốt Ma Nương cướp được Bốc Thừa Luân rồi liền nhảy ra xa, quay người lại cất tiếng cười ngạo mạn vô cùng.

Nộ khí xung thiên, giữa lúc sắp báo được phụ thù lại bị cường địch cản trở, Chu Uyển Thanh quát lên một tiếng bất chấp nguy hiểm nhảy bổ lại, định dùng lưỡi kiếm tấn công Hắc Cốt Ma Nương.

Kim Ngang Tiều thấy thế kinh hoảng, biết là nguy hiểm vô cùng vội kêu lớn:

- Thanh muội không được...

Chàng không kịp nói dứt lời, vội sử dụng Tu Di Thân Pháp, thân hình bay nhanh như luồng khói, nhảy vào lại theo sau Chu Uyển Thanh.

Quả nhiên, đúng y như Kim Ngang Tiều đã dự đoán. Hắc Cốt Ma Nương thấy Chu Uyển Thanh xông lại, liền bật cười lạnh lạnh, một tay y thị cấp Bốc Thừa Luân, còn một tay giơ lên, đánh ra một ngọn chuông Hỏa Diệm của y thị.

Kim Ngang Tiều rú lên một tiếng dài, thân hình chàng vừa tới sát lưng Chu Uyển Thanh, tay chàng vươn ra, nắm lấy lưng áo cô gái, hai chân nhún mạnh, y hết con điều hâu cấp một con gà. Kim Ngang Tiều phi thân bắn vọt lên, nhảy tránh về phía bên trái vừa kịp tránh thoát luồng chuông phong Hỏa Diệm ào ào như giông bão cuốn tới.

Kim Ngang Tiều và Chu Uyển Thanh tránh kịp luồng Hỏa Diễm Chưởng tuy nhiên hai người cũng bị một phần phía bên ngoài của luồng chưởng phong quét phải, thân hình thấy nóng ran như đứng cạnh một lò lửa, kinh hãi vô cùng.

Kim Ngang Tiều nhẹ nhàng đặt Chu Uyển Thanh hạ xuống bên cạnh và lo ngại ngoài cổ trông lại, nhưng chàng yên lòng vì thấy Lâm Tuyền Kiểm Khách Chu Đức Ân cũng đã biết Hỏa Diễm Chưởng lợi hại ghê gớm, nên ông đã vội vàng nhảy né sang một bên, không để luồng chưởng phong quét trúng vào người.

“Ầm... ầm!” Tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra. Tầng đá to lớn mà ba người vừa nấp đã bị trúng chưởng phong của Hắc Cốt Ma Nương. Khối đá bể vỡ tan thành năm sáu mảnh, đồng thời từ mấy mảnh vỡ đó bốc lên một luồng khí nóng ngùn ngụt, mùi khét kinh người.

Hỏa Diễm Chưởng của Độc Thủ Ma Nương quả là danh bất hư truyền. Tầng đá còn bị vỡ và bốc nóng như vậy, nếu cơ thể người ta trúng ngọn chưởng đó, tránh làm sao cho da thịt khỏi bị cháy tiêu, chỉ còn tro lại bộ xương đen kịt. Năm xưa cũng vì nhiều võ lâm cao thủ thăm tử dưới ngọn chưởng này hóa thành bộ xương đen nên mới có tên Hắc Cốt Ma Nương xuất hiện giang hồ.

Chu Uyển Thanh thấy Hắc Cốt Ma Nương quá lợi hại, ra tay độc hại như vậy, nên không khỏi rung mình kinh hãi, bao nhiêu sự hăng hái vừa rồi tiêu tan hết.

Tuy nhiên Kim Ngang Tiều vẫn không coi Hỏa Diễm Chưởng vào đâu hết. Tuổi trẻ đang độ hăng hái, lại thêm tự tin ở môn võ công thượng thừa Cự Linh Thần Công mà chàng đã lãnh hội được, nên Kim Ngang Tiều tiến ra một bước lạnh lùng nói:

- Hắc Cốt lão tiền bối, Bốc Thừa Luân là tên bại hoại võ lâm, lại là tư thù của gia đình họ Chu. Tại hạ không biết tiền bối có liên quan thế nào với tên họ Bốc đó nên mới xuất thủ can thiệp như vậy, nhưng tại hạ thiết nghĩ lão tiền bối cũng nên chủ trì công đạo, hoàn tên Bốc Thừa Luân cho Chu lão đại hiệp tùy ý xử trí.

Hắc Cốt Ma Nương quắc cặp mắt loang loáng nhìn Kim Ngang Tiều và hai ông cháu Chu Đức Ân rồi cười nhạt, lên giọng the thé nói:

- Kim tiểu tử ăn nói ngông cuồng thực, nếu ngươi gặp lão nương ba bốn chục năm trước thì ngươi đã hóa ra bộ xương đen từ lâu rồi, còn đâu thì giờ khoa môi múa mồm như vậy được nữa; lão nương nói thật cho ngươi biết, lão nương không có liên quan gì với tên Bốc Thừa Luân này hết và cũng không hề quen biết gì. Tuy nhiên lão nương đã nói là làm, không vì công đạo hay tư đạo mà có thể cản trở được công việc của lão nương. Tiểu tử đã hai lần

được lão nương dung tình không hạ độc thủ, nếu chưa được cú tiến đến đây, lão nương sẽ hóa kiếp cho người thành bộ "hắc cốt".

Kim Ngang Tiều tức giận, mặt mũi lấm lì, lạnh lùng nói:

- Nếu vậy, lão tiền bối hãy cho tại hạ được lãnh giáo vài cao chiêu.

Nói dứt lời, chàng vận toàn thân Cự Linh Thần Công đến thức tám mươi một, đồng thời sử dụng luôn chiêu thứ nhứt của Cự Linh Thần Chưởng là Bách Tử Thiên Tôn, chưởng hình thiên biến vạn hóa nhảy đến tấn công Hắc Cốt Ma Nương.

Hắc Cốt Ma Nương vẫn cắp Bốc Thừa Luân ở tay trái, y thị chỉ cười gằn một tiếng, tay mặt giơ lên sử dụng Hỏa Diệm Chưởng đối phó.

Nền nhớ Hắc Cốt Ma Nương không chịu buông Bốc Thừa Luân ra và chỉ dùng một tay để đối phó Kim Ngang Tiều và y thị đã biết công lực của Kim Ngang Tiều như thế nào. Kim Ngang Tiều từ khi xuống địa huyết, luyện được Cự Linh Thần Công, đã trở thành cao thủ vào hạng thượng thặng của võ lâm, ngay những cao thủ nổi danh như Hồ Ma Phạm Hồng và Cổ Ma Lâm Tàn cũng không chịu nổi chàng vài chục hiệp. Vậy mà Hắc Cốt Ma Nương coi thường Kim Ngang Tiều như thế, dù hiểu võ công của Hắc Cốt Ma Nương đến độ siêu phàm nhập hóa, nội lực tổ chỉ bất khả trắc rồi.

Hai luồng kinh lực Hỏa Diệm Chưởng và Cự Linh Thần Chưởng vừa chạm nhau đã phát ra những tiếng "bùng bùng" như sấm dậy, nghe đinh tai nhức óc, chuyển động cả một góc núi Tỳ Bà.

Kim Ngang Tiều đột nhiên thấy một luồng nhiệt khí mùi khét lẹt như diêm sinh, đột nhiên quán lấy thân mình, khiến nội lực hộ thể Cự Linh Thần Công cũng bị trấn áp, thu dần lại, chớ không phát triển được nữa.

Kim Ngang Tiều cả kinh, vì chàng đã vận dụng đến thức sau chót của Cự Linh Thần Công mà cũng không kháng cự được kinh lực Hỏa Diệm Chưởng của Hắc Cốt Ma Nương. Lúc này chàng mới hiểu trong mấy trận đấu trước đây, Hắc Cốt Ma Nương đã nương tay, không vận dụng toàn lực Hỏa Diệm Chưởng để đối phó, nên chàng mới cầm cự được dễ dàng.

Quả như Kim Ngang Tiều đã suy đoán, hai lần đụng độ trước, Hắc Cốt Ma Nương chỉ sử dụng có sáu thành công lực của Hỏa Diệm Chưởng nên Kim Ngang Tiều mới chống đỡ được. Lần này Hắc Cốt Ma Nương có vẻ muốn kết thúc ngay trận đấu nên đã dùng đến chín thành hỏa hậu, nên uy thế dũng mãnh kinh người.

Kim Ngang Tiều cố gắng vận dụng Cự Linh Thần Công để thoát ra ngoài vòng chưởng lực Hỏa Diễm, nhưng áp lực của đối phương kinh dị vô cùng, càng ngày càng lấn áp tới, nhiệt khí càng tăng thêm, cơ hồ làm chàng nghẹt thở.

Nếu Kim Ngang Tiều không ăn được hai hoàn thuốc linh diệu tuyệt quý của võ lâm là Hà Thủ Ô Bách Dược Hoàn thì có lẽ lúc này chàng đã đứt hết kinh mạch và người cháy đen ra than rồi. Kim Ngang Tiều cảm thấy lồng ngực như có cả một ngọn núi đè lên, khí huyết đảo lộn mất hoa lên, chàng kinh hoàng thất thần, mồ hôi vã ra như tắm, liền nghiêng răng vận dụng tận lực Cự Linh Thần Công, hai cánh tay đẩy ra phía trước với một sức mạnh đảo hải di sơn.

“Bùng... bùng!” Hai tiếng nổ như sấm phát ra. Kim Ngang Tiều loạng choạng lùi lại phía sau, chàng đã bứt ra khỏi luồng chưởng lực Hỏa Diễm ghê gớm của Hắc Cốt Ma Nương, nhưng chân khí đã bị hao tổn quá nhiều.

Lúc đó, những việc xảy ra hết sức mau lẹ. Tiếng cười, tiếng thét, tiếng quát tháo cùng tiếng chưởng phong vũ động ầm ầm hầu như phát ra cùng một lúc.

Trước hết là tiếng rú kinh hoàng của Chu Uyển Thanh khi Kim Ngang Tiều bị đẩy bắn lùi trở lại. Đồng thời tiếng cười lạnh lạnh ghê rợn của Hắc Cốt Ma Nương cũng phát ra như thể muốn đánh tiếp ra một đòn chí tử.

Song, hai bóng người đã nhảy vụt lại. Tiếng nói trầm trầm uy nghiêm của Siêu Không Thượng Nhân đã vang lên:

- Hắc Cốt Ma Nương, hãy tiếp tục lại trận đấu không được lẩn tránh như thế.

Đồng thời tiếng nói lơ lơ khó nghe của nhà sư Tây Tạng Áo Ma Đầu Đà cũng quát lên như sấm:

- Kim Ngang Tiều, ngươi đã sử dụng tuyệt học Cự Linh Thần Công của bốn môn. Bần tăng đang đi kiếm nhà ngươi đây.

Hai bóng người vừa nhảy đến chính là Thủ tọa Mầu Ni đường Bắc Thiếu Lâm Siêu Không Thượng Nhân và chưởng môn Đạt Ma phái Tây Tạng Áo Ma Đầu Đà. Hai nhà sư này vừa đấu với Hắc Cốt Ma Nương ở cạnh đó.

Sự thật việc Siêu Không Thượng Nhân và Áo Ma Đầu Đà nhảy đến đã cứu nguy cho Kim Ngang Tiều. Giữa lúc Kim Ngang Tiều dụng tận lực bình sinh bứt ra khỏi luồng chưởng lực Hỏa Diễm Chưởng nên bị hao tổn chân khí rất nhiều và tinh thần bị hoang mang xao

động, nếu Hắc Cốt Ma Nương thừa cơ đánh tiếp theo một chuồng thì chắc chắn là Kim Ngang Tiều không bị chết cũng bị trọng thương.

Nhưng cũng may, thừa lúc Hắc Cốt Ma Nương còn bật chuỗi cười ngạo nghễ đắc thắng thì hai nhà sư đã nhảy lại, khiến y thị không khỏi giật mình, suy tính ngay tình thế. Võ công của Hắc Cốt Ma Nương dĩ nhiên cao hơn Siêu Không, Áo Ma và Kim Ngang Tiều, nhưng nếu ba cao thủ thượng thặng này hợp lực tấn công thì y thị không sao tránh khỏi nguy hiểm. Nếu có cầm cự được đằng dai thì bao dự tính của y thị cũng hỏng thế.

Bởi vậy, khi hai nhà sư vừa nhảy tới, Hắc Cốt Ma Nương im bất tiếng cười, quay người đi, cấp Bốc Thừa Luân, nhảy vọt vào trong bóng đêm, xuống núi đi mất, không nói một lời và bỏ mặc bọn người ở bên sườn núi.

Thấy Hắc Cốt Ma Nương bỏ đi, Siêu Không Thượng Nhân và Áo Ma Đầu Đà không ai bảo ai cũng khẽ thở dài nhẹ nhõm. Thật ra hai nhà sư này tự biết không có hy vọng đánh bại tên nữ ma đầu ghê gớm đó, chỉ mong y thị bỏ đi, không cản trở đến công việc của mình là phúc rồi.

Siêu Không Thượng Nhân bỗng bước lại trước mặt Chu Đức Ân, nét mặt lạnh lùng nói:

- Chu thí chủ đến đây lúc này chính là vừa đúng lúc. Mau đưa bản tăng vào Lôi Công động thu nhận kiểm phổ Âm Dương Thái Cực Kiểm Pháp và thanh Phi Long Thần Kiếm của phái Côn Luân năm xưa, để bản tăng đem về chùa Thiếu Lâm cất giữ, tránh cho võ lâm khỏi họa tranh đoạt tương tàn.

Lâm Tuyền Kiếm Khách Chu Đức Ân khí uất bốc lên tận cổ, lùi lại một bước rồi sảng tiếng đáp:

- Đại sư nói như vậy không sợ mất cả thân phận chí tôn một bậc lão tăng của phái Thiếu Lâm hay sao?

Siêu Không Thượng Nhân chưa kịp đáp thì Kim Ngang Tiều đã tiến ngay lại. Những sự tranh đoạt vô lý đã làm chàng nổi giận nên lúc này Kim Ngang Tiều không còn gìn giữ gì nữa mà quát lớn:

- Phái Thiếu Lâm không có quyền thu đoạt di vật của môn phái khác như vậy. Bảo kiếm và kiểm phổ đã trở thành của báu gia truyền của nhà họ Chu, không ai có quyền được lấy.

Siêu Không Thượng Nhân sa sầm nét mặt, đưa mắt loang loáng sáng quắc nhìn Kim Ngang Tiều từ đầu đến chân rồi lạnh lùng cất tiếng hỏi:

- Tiểu thí chủ có phải là người họ Kim tên gọi Ngang Tiều đó không?

Kim Ngang Tiều chợt nhận thấy mình to tiếng vô lễ đối với vị cao tăng, võ lâm tiền bối này nên vội chấp tay thi lễ nói:

- Tại hạ chính là Kim Ngang Tiều. Mấy lời đường đột nóng nảy vừa rồi quả là thất lễ, xin đại sư lượng thứ. Nhưng chuyện di vật của phái Côn Luân quả đã thuộc về họ Chu mong Đại sư bỏ qua việc này cho, vẫn bồi cảm tạ vô cùng.

Không ngờ Siêu Không Thượng Nhân bỗng nổi giận quát lớn:

- Chớ có nhiều lời vô ích. Chuyện di vật không cần nói tới vội, bần tăng muốn hỏi tiểu thí chủ có sao ra tay đả thương hai sư đệ Tuệ Giác và Tuệ Hải của bần tăng?

Tiếng quát của Siêu Không Thượng Nhân thật kinh thiên động địa, như sấm nổ ngang trời làm những người đứng quanh cảm thấy tinh thần bồn loạn, khí huyết đảo lộn, so với tiếng hét Sư Tử Hồng của Bách Trượng Thiền Sư, tiếng hét này tuy không có uy lực ảo diệu, nhưng lại có phần hơn về nội lực thâm hậu. Như vậy công lực của Siêu Không Thượng Nhân còn ở trên Bách Trượng Thiền Sư một bậc.

Kim Ngang Tiều bất ngờ thấy Siêu Không Thượng Nhân hỏi đến việc Tuệ Giác và Tuệ Hải Thiền Sư, liền giật mình lùi lại một bước rồi ngậy người ra không biết trả lời ra sao. Nguyên cách đó mấy ngày, trong lúc Kim Ngang Tiều giải cứu ông cháu Chu Đức Ân tại tửu điểm, chàng đã đấu chưởng với Tuệ Giác và Tuệ Hải Thiền Sư. Thực ra hai nhà sư này hợp lực dùng Kim Cương Chương tấn công chàng trước, nên Kim Ngang Tiều mới phải vận dụng Cự Linh Thần Công đối phó, không ngờ hai nhà sư bị Cự Linh Thần Công phản kích, bị nội thương khá nặng.

Siêu Không Thượng Nhân thấy Kim Ngang Tiều không đáp, nên lại càng tức giận, trầm giọng nói:

- Tiểu thí chủ tuổi còn nhỏ mà đã ra tay độc辣 như vậy, hãy để bần tăng lãnh giáo vài cao chiêu của tiểu thí chủ.

Nói dứt lời Siêu Không Thượng Nhân đã dùng chưởng bên mặt giơ lên thành trảo, năm đầu ngón tay như năm móc sắt, chộp xuống đầu vai của Kim Ngang Tiều nhanh như chớp. Đó là Hổ Trảo Công một công phu tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm.

Kim Ngang Tiều vội vàng né tránh, thi triển Tu Di Thân Pháp, thoát ra khỏi vòng trảo công của Siêu Không Thượng Nhân.

Thân pháp của Kim Ngang Tiều rất lạ lùng, lướt nhanh như gió, khiến Siêu Không Thượng Nhân cũng phải giật mình, buột mồm khen:

- Thân pháp giỏi!

Đột nhiên Siêu Không Thượng Nhân biến đổi chiều số. Thân hình Thượng Nhân quay tròn, hai chưởng liền tiếp đẩy ra như gió giục mây vùn, đồng thời Siêu Không Thượng Nhân quát lớn:

- Hãy tiếp một thế Âm Ma Chưởng của bản tăng!

Sự thật, Tu Di Thân Pháp của Kim Ngang Tiều là thứ võ học thượng thừa, nhưng chàng chưa có thì giờ nghiên cứu hết thấy những biến hóa tinh diệu của nó, bởi vậy đối với những cao thủ tầm thường, thân pháp đó kiến hiệu vô cùng. Nhưng đối với loại cao thủ tuyệt đỉnh như Siêu Không Thượng Nhân, Tu Di Thân Pháp của Kim Ngang Tiều hóa ra vô ích.

Mặc cho Kim Ngang Tiều nỗ lực dùng thân pháp này lẩn tránh, chưởng hình của Siêu Không Thượng Nhân như thiên biến vạn hóa, tứ bề cùng ập lại, khiến chàng không sao lẩn tránh được nữa.

Đồng thời một luồng âm khí dịu dàng như gió thoảng, lần lần ập tới, bao quanh chàng, làm cho chàng nghẹn thở. Chợt nhớ tới những cao thủ vừa rời ở cửa động Lôi Công đã chết thảm, Kim Ngang Tiều toát mồ hôi kinh hãi, biết rằng Âm Ma Chưởng nguy hiểm vô cùng.

Chàng đã vận sẵn Cự Linh Thần Công hộ thể vậy mà còn bị kinh lực Âm Ma Chưởng lấn áp. Kinh hoảng, Kim Ngang Tiều nghiên răng vận thức tám mươi một của Cự Linh Thần Công là thức chót của môn thần công này, rồi giơ hai tay lên đẩy ra hai chưởng chống lại Âm Ma Chưởng.

Hai luồng kinh lực nhu cương gặp nhau nên không phát ra tiếng nổ dữ dội, mà chỉ có những tiếng "soẹt, xoẹt" ghê rợn như lụa xé.

Kim Ngang Tiều đột nhiên bị đẩy về phía sau hai ba bước, lồng ngực chàng tưởng như muốn bể vỡ, khí huyết trong người đảo lộn, hai mắt tối sầm lại. Còn Siêu Không Thượng Nhân cũng bị Cự Linh Thần Công phản kích, phải lùi lại hai bước, đồng thời cảm thấy Âm Ma Chưởng của mình bị tản đi mất nhiều kinh lực.

Siêu Không Thượng Nhân kinh hãi vô cùng, không ngờ một người tuổi trẻ như Kim Ngang Tiều lại luyện được nội lực đến mức thượng thừa như vậy, mà thường thường dù người có căn cốt thực tốt, tư chất thật thông minh, cũng phải khổ luyện trong ba bốn chục năm mới đạt thành.

Cũng vì kinh ngạc như vậy nên Siêu Không Thượng Nhân đã dừng tay lại đôi chút, không tấn công tiếp ngay.

Còn Kim Ngang Tiều bị đẩy lùi lại mấy bước loạng choạng rồi đứng vững ngay được. Tuy chưa bị thương, Kim Ngang Tiều lần này kinh hãi hết sức. Từ khi ra khỏi địa huyết Dã Nhân Lãnh, đến nay chàng mới gặp phải những kinh địch ghê gớm: hết Hắc Cốt Ma Nương lại đến Siêu Không Thượng Nhân, toàn những nhân vật bấy lâu nay ẩn tích giang hồ đột nhiên xuất đầu lộ diện.

Kim Ngang Tiều còn đang kinh hãi bỗng nhiên trước mắt chàng thấp thoáng ánh vàng đỏ sặc sỡ của một chiếc áo cà sa Tây Tạng rồi một chuỗi cười gay gắt và một giọng nói lơ lớ vang lên:

- Kim tiểu tử, bản tăng du nhập Trung Nguyên chuyển này chính là tìm kiếm người đó. Vừa rồi bản tăng đã đứng một bên ngắm nhìn thân pháp và chiêu pháp của người, quả nhiên tất cả đều là võ học của bốn phái, người chính là kẻ đã đoạt những bí kíp thất lạc của Đạt Ma phái bên Tây Tạng.

Kẻ vừa nói đó chính là Ảo Ma Đầu Đà chủ môn nhân của phái Đạt Ma. Ảo Ma Đầu Đà đã nhảy đến chặn đứng trước mặt Kim Ngang Tiều, như sợ chàng chạy trốn.

Kim Ngang Tiều cả kinh, biết rằng đêm nay gặp toàn những kẻ tử đối đầu.

Ảo Ma Đầu Đà lại quát lớn:

- Kim Ngang Tiều bản tăng trước hết phải thấu hiểu cuốn kinh Cự Linh Thần Công và cử Thiên Niên Tuyết Sâm của bốn phái, rồi sau đó sẽ vì ba vị sư diệt Tam Ma Tôn Giả phải trả mối thù tuyệt hận.

Nói dứt lời Ảo Ma Đầu Đà giơ hai chưởng lên tấn công ngay, khí thế dũng mãnh lạ thường, Kim Ngang Tiều biết nói nhiều cũng vô ích, liền lẳng lặng vận hết bình sinh công lực, quyết một trận tử chiến.

Không ngờ khi Kim Ngang Tiều bắt đầu đấu với Ảo Ma Đầu Đà thì Siêu Không Thượng Nhân bỗng bật tiếng cười khanh khách, tiến lại phía Chu Đức Ân Chu Uyển Thanh, giữa lúc cả hai ông cháu họ Chu đang kinh hãi thất thần, nhìn Kim Ngang Tiều giao chiến với nhà sư Tây Tạng.

Kim Ngang Tiều liếc mắt nhìn thấy thái độ của Siêu Không Thượng Nhân, liền giật mình kinh sợ, hiểu ngay ý định của đối phương.

Chàng nghiêng răng gạt chưởng lực Áo Ma Đầu Đà như ngọn núi đè xuống, rồi nhanh như cắt nhảy chéo ra ngoài vòng chiến, đón đường ngăn chặn Siêu Không Thượng Nhân, không cho lão hòa thượng này tiến lên nữa.

Đồng thời Kim Ngang Tiều thét lớn:

- Chu lão bá, mau đem Thanh muội đi khỏi nơi này...

Kim Ngang Tiều chưa nói dứt lời thì Siêu Không Thượng Nhân đã múa chưởng vù vù tấn công chàng, khiến chàng phải giơ tay đón đỡ. Cùng lúc đó, Áo Ma Đầu Đà cũng nhảy tới theo sát bên chàng và tiếp tục tấn công chàng bằng Âm Ma Chưởng, thành thử Kim Ngang Tiều cùng một lúc giao chiến với hai cao thủ ghê gớm, tình thế nguy hiểm vô cùng.

Phía sau lưng Kim Ngang Tiều, Chu Đức Ân và Chu Uyển Thanh còn trù trù chưa quyết định, hình như không nỡ bỏ Kim Ngang Tiều trong lúc nguy nan thế này.

Kim Ngang Tiều lại càng nóng ruột, vừa đánh với hai nhà sư, vừa lớn tiếng:

- Mau... Chu lão bá, Thanh muội đi khỏi nơi đây ngay. Tại hạ sẽ có cách thoát thân sau.

Chu Đức Ân cũng tự nghĩ dù có ở lại cũng chẳng giúp ích, chỉ làm Kim Ngang Tiều bận tâm thêm, giữa lúc phải đối phó với cường địch. Bởi vậy ông ngần ngại một chút rồi kéo tay Chu Uyển Thanh đi luôn.

Chu Uyển Thanh dĩ nhiên không chịu bỏ đi như thế, nhưng nàng chưa kịp kháng cự đã bị Chu Đức Ân lôi đi như bay.

Không ngờ hai ông cháu Chu Đức Ân chỉ chạy được mươi bước đã thấy hai bóng đen từ đâu nhảy ra đứng chắn trước mặt và một giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Họ Chu kia, người chạy đâu cho thoát? Muốn sống toàn mạng hai ông cháu người đêm nay, phải chỉ cho bọn ta nơi cất giấu kiếm phổ và thần kiếm của phái Côn Luân.

Ngay khi đó, bóng khác từ chân núi chạy lên, vây Chu Đức Ân và Chu Uyển Thanh vào giữa. Ngoài ra còn ba bốn bóng người khác đứng thấp thoáng ở bên những mô đá gần đấy, như thể rình rập cơ hội, chỉ chờ đối phương thất thế hay có hoàn cảnh thuận tiện là ra tay cướp đoạt báu vật.

Thì ra bọn này chính là những võ lâm cao thủ đã từng vây đánh ông cháu Chu Đức Ân tại tửu điểm hôm trước. Mấy ngày nay họ đi lùng kiếm Chu Đức Ân nhưng không thấy. Về sau nhờ có mấy người của bang Thanh Hồng tiết lộ chuyện, họ mới kéo cả đến núi Tỳ Bà này rình rập.

Chu Đức Ân và Chu Uyển Thanh tức giận vô cùng, cả hai ông cháu không nói một lời, cùng múa tít hai thanh kiếm, tấn công luôn mấy kẻ chặn đường. Bọn này toàn là những cao thủ có hạng trên chốn giang hồ, họ liền cất tiếng cười quái dị và cũng giở luôn binh khí, quay lại đánh vù với hai ông cháu Chu Đức Ân, thành thử hai ông cháu Chu Đức Ân tính chuyện bỏ chạy mà vẫn không đi thoát nơi đó.

Kim Ngang Tiều đang kịch đấu với Siêu Không Thượng Nhân và Ảo Ma Đầu Đà, thấy thế lại càng nóng lòng sốt ruột biết rằng nếu tình thế này kéo dài, chẳng những chàng bị thảm bại mà cả Chu Đức Ân và Chu Uyển Thanh cũng bị họa lây vì một mình chàng không thể nào bảo vệ được cho hai người trước những cường địch ghê gớm.

Đến đây, phải nhận rằng võ công của Kim Ngang Tiều đã cao đến mức tuyệt đỉnh, nội lực của chàng thâm hậu không thể tưởng tượng.

Đang lúc bị hai cao tăng vây đánh, Kim Ngang Tiều vừa kinh vừa giận, lại quá lo cho tính mạng của hai ông cháu họ Chu, nên đột nhiên dừng khí tăng bội, sức mạnh ở đâu kéo đến âm âm.

Chàng rú lên một tiếng thánh thót thật dài, như rồng gầm hổ rống, vang động cả sườn núi, đồng thời vận toàn lực Cự Linh Thần Công, hai tay đánh ra hai thức Cự Linh Thần Chưởng cực kỳ dũng mãnh, khiến Siêu Không Thượng Nhân và Ảo Ma Đầu Đà bị chưởng lực của chàng đẩy lùi lại bốn năm bước.

Nhân cơ hội đó, Kim Ngang Tiều nhảy vọt lên như một chiếc pháo thăng thiên. Thân hình chàng vừa bốc lên cao khoảng hơn một trượng bỗng nhiên chao người một cái, hai tay giang ra như hai cánh, chàng bay vút tới chỗ Chu Đức Ân Chu Uyển Thanh.

Thân pháp mà Kim Ngang Tiều vừa sử dụng chính là Ngũ Cầm Thân Pháp một thể võ thượng thặng ghi trong cuốn võ học của Vô danh khách để dưới địa huyết Dã Nhân Lãnh.

Ngũ Cầm Thân Pháp quả nhiên linh diệu và thần tốc vô cùng. Thân hình Kim Ngang Tiều như thể một con đại bàng xòe cánh, nhanh như điện xẹt, đột nhiên chộp xuống đầu mấy cao thủ đang vây công ông cháu họ Chu.

Mấy cao thủ này võ công không phải tầm thường, nhưng Kim Ngang Tiều bay đến quá bất ngờ và quá mau lẹ. Họ vừa thoáng thấy bóng đen ở trên cao ập xuống đầu, nên cả kinh, vội đưa binh khí lên ngăn chặn, nhưng không kịp nữa rồi.

Chỉ thấy "bùng" một tiếng lớn, tiếp theo là tiếng rú thảm khốc máu tươi bắn vọt ra tung tóe, rồi hai thân người ngã vật ra.

Thì ra Kim Ngang Tiều vừa bay tới, thân hình chàng còn ở trên cao, chàng đã đánh xuống một chưởng đến tám thành công lực. Mấy cao thủ làm sao đỡ nổi chưởng đó, có hai người giơ binh khí lên đỡ, một người dùng đại đao có móc sắt kêu leng keng, một người dùng thiết tiễn chín khúc, nhưng hai binh khí này bị chưởng lực của Kim Ngang Tiều quá mạnh, đánh bật trở lại, trúng vào đầu hai kẻ nọ, khiến đầu họ bị vỡ nát ra cam cam, máu tươi và óc trắng phun ra tứ phía trong khi hai thân người đổ xuống.

Nói thì lâu nhưng việc xảy ra trong chớp mắt, Kim Ngang Tiều đã có chủ định phải hành động thập gấp mới mong cứu nguy được cho hai ông cháu Chu Đức Ân, cho nên chàng ra tay nhanh như chớp và dùng những thủ pháp hết sức độc辣.

Thân hình hai kẻ nọ vừa đổ xuống thì chân Kim Ngang Tiều cũng chạm tới đất. Chàng khẽ nhún chân, người chàng đã vút đi nhanh như gió.

"Hự!.." "Huych!" Hai cao thủ khác, có lẽ còn đang kinh hoảng, chưa kịp nhận rõ kẻ nào vừa sà xuống, đã thấy qua mắt. Kim Ngang Tiều lướt tới trước mặt họ, tay tả chàng giơ lên điểm vào tử huyệt của một người, khiến y ngã vật ra chết ngay không kịp kêu một tiếng, còn tay phải chàng như chiếc quạt sắt, xĩa vào ngực một cao thủ khác, bàn tay chàng cắm phập vào ngực y xuyên ra phía sau như xĩa vào bùn, chỉ thấy y "hự" một tiếng rồi im luôn.

Vừa lúc đó, Siêu Không Thượng Nhân và Áo Ma Đầu Đà từ phía bên trái xông lại, nhanh như tên bắn, đồng thời có tiếng Áo Ma Đầu Đà quát mắng:

- Kim tiểu tử, ngươi chạy lên trời cũng không thoát.

Thì ra đang đánh, thấy Kim Ngang Tiều đột nhiên bỏ cuộc, Áo Ma Đầu Đà tức giận tưởng chàng đã bỏ chạy, không ngờ Kim Ngang Tiều không chạy mà chỉ tạm nhảy ra ngoài để đến cứu nguy cho ông cháu Chu Đức Ân.

Lúc ấy chưởng bên mặt của Kim Ngang Tiều vừa xuyên qua ngực một cao thủ, chưa kịp rút về. Lúc mắt thấy hai hòa thượng đuổi theo và nghe tiếng Áo Ma Đầu Đà quát tháo, Kim Ngang Tiều cười nhạt một tiếng, vung tay mặt về phía sau.

Lập tức "vút" một tiếng như lụa xé, cả một tử thi nóng hổi đã từ tay Kim Ngang Tiều bay ra, biến thành một thứ ám khí kinh dị nhất trên đời, xoe xoe bay về phía hai nhà sư đang phi thân tới.

Trong lúc quá cấp bách, không kịp nhận xét thấy vật gì bay tới mình, Siêu Không Thượng Nhân và Áo Ma Đầu Đà vội đánh ra một chưởng vào vật đó.

“Bộp” thầy ma vừa bị bàn tay của Kim Ngang Tiều xuyên thủng từ ngực đến sau lưng, lần này lại bị trúng hai chưởng của hai nhà sư nên chỉ còn một đồng thịt và xương nát bấy, bay xa đến năm sáu trượng rồi mới rớt xuống sườn núi.

Hai vị cao tăng nhận thấy ám khí của Kim Ngang Tiều chỉ là một thầy ma nên tức giận vô cùng, song vì phải đỡ đòn, nên cả hai phi thân đuổi theo Kim Ngang Tiều, đành phải dừng bước lại đôi chút.

Cũng nhờ khoảng thời gian ngắn ngủi đó, Kim Ngang Tiều đã hạ xong cao thủ thứ năm đến vây đánh Chu Đức Ân và Chu Uyển Thanh. Nguyên người này thấy Kim Ngang Tiều ra tay quá ác độc, lại dùng chưởng xỉa làm người bạn của y chết thảm thiết, nên y tức giận quên cả nguy hiểm, múa kiếm lại đâm Kim Ngang Tiều.

Kim Ngang Tiều lúc đó vừa phóng tay bắn tử thi đi xong, thấy mũi kiếm bay đến, chàng không né tránh, chỉ cười nhạt một tiếng, thuận chân đá vào ngực người nọ một ngọn Độc Lôi Cước mạnh như sét đánh, chỉ thấy người nọ la lên một tiếng thê thảm, rồi cả người cả kiếm của y bắn tung ra đến bảy, tám trượng như một chiếc điều bị đứt dây, sau cũng rớt xuống khe núi chết tốt.

Kim Ngang Tiều vừa đá chết đối phương, miệng vừa hét lên:

- Chu lão bá, đem Thanh muối chạy mau.

Chu Đức Ân và Chu Uyển Thanh không để nhắc đến lần thứ hai, vội vã cầm đầu phi thân chạy xuống núi.

Hai ba bóng đèn khác đứng rình ở gần đó, định chạy đến chắn đường hai ông cháu họ Chu. Nhưng họ vừa chuyển mình, đã thấy Kim Ngang Tiều lướt tới trước mặt họ.

“Bịch! Bộp” Ồi chao... Mấy tiếng rú tiếp theo không biết Kim Ngang Tiều ra tay thế nào mà ba người đó, kẻ ngã lăn ra, người bị bắn đi xa, kẻ bị tung lên trời như viên đá.

Thấy Kim Ngang Tiều ra tay độc ác và hung dữ như vậy, mấy kẻ rình rập ở xa hơn, kinh hoảng đến bất thần, vội vàng phi thân lẩn tránh ngay, không dám quay đầu nhìn trở lại nữa.

Tính ra trong khoảnh khắc cực kỳ ngắn ngủi, Kim Ngang Tiều đã liên tiếp sát hại hết tám võ lâm cao thủ. Trong lịch sử ác chiến trên chốn giang hồ hỗn loạn, có lẽ từ trước đến nay chưa có một cuộc tàn sát nào mau lẹ như thế bao giờ. Kim Ngang Tiều vốn tính ôn hòa điềm đạm, nhưng lần này chàng phải ra tay ác độc chẳng qua vì thấy tình thế quá nguy cấp, cần bảo vệ an toàn cho hai ông cháu Chu Đức Ân mà thôi.

Mọi việc xảy ra quá mau lẹ, đến nỗi hai vị cao tăng võ công quán thế là Siêu Không Thượng Nhân và Ảo Ma Đầu Đà muốn can thiệp cũng không kịp.

Trước hành động tàn sát dữ dội của Kim Ngang Tiều, Siêu Không Thượng Nhân chỉ thở dài khẽ nói:

- A Di Đà Phật! Tội quá! Tội quá!

Còn Ảo Ma Đầu Đà quát tháo:

- Tiểu tặc ác độc thật! Lão nạp sẽ vì võ lâm Trung Nguyên trừ diệt một tiểu ác sát giết hại nhiều người.

Trong chớp mắt hai hòa thượng đã phi thân tới trước mặt Kim Ngang Tiều, và cùng múa chưởng tấn công chàng luôn.

Kim Ngang Tiều như say máu, nghiêng răng cười gằn:

- Được lắm, bây giờ tại hạ sẵn lòng thừa tiếp hai vị đại sư.

Lúc này không còn phải lo ngại cho sự an nguy của hai ông cháu Chu Đức Ân nữa nên Kim Ngang Tiều đã quyết chí đấu một trận long trời lở đất với hai vị cao thủ Phật môn.

Siêu Không Thượng Nhân và Ảo Ma Đầu Đà vừa thấy Kim Ngang Tiều trong mấy hiệp hạ độc thủ giết hại bảy tám nhân vật võ lâm, nên cả hai đều cho chàng là một hung thần ác sát, cần phải trừ diệt để tránh mối họa cho võ lâm. Bởi thế hai lão hòa thượng không còn do dự, vận dụng toàn thân chân lực cùng thi triển Âm Ma Chưởng pháp, quyết giết chàng cho bằng được.

Hai luồng chưởng lực âm nhu vốn là võ học thượng thừa của Đạt Ma tổ sư chân truyền, lúc này lại hợp tung, nên tạo thành khí thế dũng mãnh vô cùng. Hai bóng càn sa thấp thoáng, một vàng thẫm, một sặc sỡ vàng đỏ, đua nhau lượn quanh mình Kim Ngang Tiều, chưởng hình Âm Ma như hiện ra tứ phía, bao phủ khắp nơi đua nhau tấn công, dồn Kim Ngang Tiều vào một thế vô cùng nguy hiểm.

Thật ra công lực Kim Ngang Tiều không kém hai lão hòa thượng bao nhiêu. Nếu cứ đánh một, chưa chắc Kim Ngang Tiều đã chịu thảm bại, chỉ bình thủ là cùng. Nhưng cả hai cao thủ thượng đẳng hợp lực tấn công, chàng làm sao chịu cho nổi, nên bị hạ phong ngay tức khắc.

Hai luồng chưởng lực Âm ma dồn ép làm Kim Ngang Tiều thấy tức ngực khó thở mắt hoa lên. Chàng đã vận dụng đến thức chót của Cự Linh Thần Công và thi triển liên tục Cự

Linh Thần Chưởng, nhưng rút cuộc vẫn không sao thoát khỏi hai luồng chưởng lực ngày càng thắt chặt.

Mồ hôi ướt đầm, Kim Ngang Tiều kinh hoảng, biết là nguy đến nơi. Chàng không còn ham đánh nữa, chỉ tính đường tẩu thoát để cốt cứu lấy tính mạng của mình.

Phàm những cao thủ tuyệt đỉnh khi giao đấu, nhất cử nhất động của đối phương đều không lọt qua khỏi mắt của họ. Bởi vậy Kim Ngang Tiều chỉ mới nghĩ đến việc tẩu thoát, Siêu Không Thượng Nhân và Áo Ma Đầu Đà đã biết ngay rồi, cả hai lại càng vận dụng chưởng lực dồn ép Kim Ngang Tiều khiến chàng không sao tìm được một kẽ hở để thoát thân.

Đang lúc kinh hoảng, Kim Ngang Tiều sơ hở một chút, liền bị một luồng chưởng lực của Áo Ma Đầu Đà quét lướt qua vai, tuy chưa bị thương, nhưng thấy đau nhói tới tim gan.

Khí uất bốc lên, Kim Ngang Tiều như một ngọn đèn sắp tắt bùng lên. Chàng dồn hết toàn thân công lực, đẩy mạnh hai chưởng ra nhằm vào phía Áo Ma Đầu Đà khiến nhà sư Tây Tạng phải lùi lại mấy bước loạng choạng muốn ngã, tựa hồ như đã bị trúng thương.

Cả mừng Kim Ngang Tiều rú lên một tiếng, cất mình nhảy vọt qua đầu Áo Ma Đầu Đà định bứt đi ngay tẩu thoát.

Không ngờ Kim Ngang Tiều đã trúng độc kế của nhà sư Tây Tạng Áo Ma Đầu Đà chỉ giả vờ trúng chưởng, thật ra y lùi lại là vì đã biết rõ ý định của đối phương.

Áo Ma Đầu Đà chờ cho Kim Ngang Tiều bốc mình nhảy vọt lên qua đầu y, y mới quát lên một tiếng, dùng cả hai tay đánh ra một thế Âm Ma Chưởng như đảo hải di sơn.

Kim Ngang Tiều bị bất ngờ, nhất là đang lúc tưởng thoát thân, thân hình còn lơ lửng trên không, làm sao có thể tránh được ngọn đòn ác độc.

Chỉ thấy “bùng” một tiếng Kim Ngang Tiều la lên thảm thiết thân chàng bị bắn tung lên cao đến hơn một trượng, rồi quay lông lốc rớt xuống như một con chim bị tên.

Kim Ngang Tiều đã bị nội thương rất nặng, nhưng vẫn chưa ngất đi. Chàng thấy tối sầm mắt mũi, nhưng chỉ thoáng qua, đến lúc thân hình vừa rớt xuống thì chàng mở được mắt ngay, nên vội dùng thế Yến Tử Đạp Trì, hai chân đứng ngay xuống đất thân hình lão đảo.

Giữa lúc đó Siêu Không Thượng Nhân, chí đã quyết tiêu diệt Kim Ngang Tiều nên ông cười nhạt tiến lên một bước và đánh ra một chưởng Kim Cương Thần Chưởng.

Áo Ma Đầu Đà thấy thế vội kêu:

- Hãy khoan!

Ý của Áo Ma Đầu Đà là muốn để Kim Ngang Tiều sống sót thêm vài giờ để tra hỏi và lấy lại cuốn kinh Cự Linh Thần Công cùng củ Thiên Niên Tuyết Sâm.

Nhưng không kịp nữa rồi chuông phong Kim Cương Chuông phát ra ào ào như gió bão. “Bộp” một tiếng, thân hình Kim Ngang Tiều bị bắn tung lên như chiếc diều đứt dây. Chuông lực quá mạnh, đẩy Kim Ngang Tiều bay đi xa tới trên mười trượng, rồi rớt xuống vực thẳm tối om khuất sau bên núi Tỳ Bà.

Siêu Không Thượng Nhân chấp tay ở ngực, lạnh lùng niệm phật hiệu và nói:

- Bần tăng lại phạm sát giới, nhưng cũng được an ủi là trừ được một mối họa lớn cho võ lâm.

Áo Ma Đầu Đà đã lầm lì không nói, trong lòng tức giận vô cùng.

Nhà sư này không có ý định đánh cho Kim Ngang Tiều chết mất xác như vậy vì y còn muốn lấy lại mấy thứ mà Kim Ngang Tiều mang trong người.

Áo Ma Đầu Đà biết rằng, dù có mạo hiểm xuống tìm cũng không thể thấy xác Kim Ngang Tiều ngay trong đêm tối thế này, nhất là chàng bị đánh bay đi quá xa.

Y đành lẳng lặng quay đi, định bụng ngày mai, ban ngày sẽ kêu gọi đám đệ tử xuống vực chia nhau đi tìm tử thi Kim Ngang Tiều để lấy lại mấy thứ báu vật.

- o O o -